



# DOKOŘÁN

ŘÍJEN  
2019

CENA 48,- Kč



## VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

nová sezóna se nám krásně rozběhla a my se společně těšíme z nových uměleckých-kulturních zážitků. Máme za sebou nádherně moudrou premiéru Havlovy kruté adaptace dávné (avšak o to víc bolavě aktuální) politické komedie „Žebrácká opera“, chystáme kouzelně optimistický muzikál „Mamma Mia!“, Petr Štěpán se oženil, a to všechno i přes to, že jsme nějakou dobu postrádali ministra kultury. Chvilí to vypadalo, jako by v naší zemi neexistovala osobnost, která může tento resort řídit, nebo spíš, že v naší zemi jde o kulturu až na posledním místě, kdežto to místo prvé musejí rozhodně a vždy opanovat hrátky politické a hrátky osobní. Jednalo by se taky o docela dobré divadlo, kdyby to ve svých důsledcích nebylo smutné a nepoškozovalo to jak pověst naší země, tak její kultury a nakonec i kulturu samotnou.

Jasně, kultura ledacos snese. Však taky jeden z našich „vrcholových“ polistopadových politiků proslul výkřikem: „Vystrčte kulturu na balkon, ona se o sebe postará sama...!“ No, nepostará... Ve všech kulturních zemích světa (myslím vskutku těch kulturních) už dávno dobře vědí, že kulturní a kreativní odvětví v Evropě vytváří více než 12 milionů pracovních míst (plné úvazky), což představuje 7,5 % evropské pracovní síly a zároveň generují cca 509 miliard EUR pro HDP. Celosvětově je tento ekonomický „podsektor“ jedním z nejrychleji rostoucích, představující cca 3 % celosvětového HDP, a to je víc než např. průmysl automobilový. A taky vědí, že jednotka vložená do kultury, do umění, společnosti, která tak činí, v tzv. synergických efektech vrací násobky (!) této jednotky. A kromě toho všichni známe ono okřídlené: „Kdo si hraje, nezlobí“, nebo už jste zažili, že by návštěvníci divadelního představení či symfonického koncertu při návratu domů demolovali dopravní prostředky, výlohy obchodů nebo napadali příznivce jiných divadel? Lidská bytost, která se naučí hrát na hudební nástroj, která zpívá ve sboru, umí namalovat obraz, zaujmout jiné přednesem básně atd. atd. jenom stěží bude napadat své bližní vulgaritami či jinak.

Kultura není vždy jen uměleckým výkonem a nevyznačuje se jen péčí o dědictví našich předků. Kultura je i to, jak se lidé k sobě chovají, zda udržují čistotu, zda naslouchají jiným názorům a že konflikty neřeší hádkami a rvačkami. Takže lze historicky odvodit, že společnost, která vnímá svou kulturu, své umění, potažmo svou kulturnost jako významnou veličinu, je společností v mnohém šťastnější a bohatší než ta, kde kultura, umění a kulturnost paběrkují a v rukou politiků se proměňují v záminku k mocenským šarvátkám.

V situaci, kdy naše země připravovala svůj finanční rozpočet na příští rok a všechna ministerstva se „činila“ a bojovala za své, my, co máme co do činění s uměním, jsme měli v naší zemi ochromené Ministerstvo kultury, a i přesto jsme uvedli nádherně moudrou premiéru Havlovy adaptace dávné politické komedie „Žebrácká opera“, chystali a chystáme kouzelně optimistický muzikál „Mamma Mia!“ a Petr Štěpán se oženil.

Ano, nastoupil nový ministr kultury, ale, jak řekla paní ministryně financí: „...pozdě.“ Hm... a co my s tím? Co s tím? Co budeme dělat příští rok? Budeme mít dostatek prostředků na další kruté politické komedie, optimistické muzikály a Petr Štěpán na to, aby uživil svou mladou rodinu?

A to vše se odehrává pár dnů před tím, než si připomeneme 30. výročí ode dne, kdy právě divadelníci, ohromení zvláštní mocí, která neváhala mlátit studenty své země, vstoupili do stávký a pomohli v naší zemi nastolit demokracii, po níž jsme tak dlouho smutnili.

Třeba to máme za trest. Petře, promiň...

Přesto vězte, že se na vás všichni těšíme na shledanou při všech našich dalších produkcích, a to i včetně Petra Štěpána.



Stanislav Moša, ředitel MdB





*Svatební šaty pro plakát Mamma Mia! zapůjčil salon Naive.*



*Léto na Biskupském dvoře jsme zakončili s kolegy z vinohradského divadla inscenací Lev v zimě.*



*V penzionu Jiřinka na Dolní Moravě jsme se sešli za účelem sportovní...  
...ale i muzicování.*



foto: Tino Kutachnil



*2. září jsme společně zabýjili novou sezónu.*



*Inscenační tým Santinibo jazyka při focení plakátu.*



*Petr Gazdík představil na zabavovací zkoušce scénu Emila Konečného pro muzikál Mamma Mia!...*



*...a Markéta Sedláčková i Pavla Vitázková se těší na fiktivní cestu na řecký ostrov, kde se muzikál odehrává.*



*Kolegové ze Santinibo jazyka se reálně vydali...*



*...zkontrolovat skutečné kulisy Zelené hory ve Žďáře nad Sázavou.*



foto: M. Váštková

*Barbora Remišová se zúčastnila projektu Káťa a Bajaja s divadlem Aldente, které spolupracuje s herci s Downovým syndromem.*



*V klubu jsme se vzácnými hosty oslavili premiéru Žebrácké opery.*





## Dušan Vitázek V polích

A bylo ticho včera v polích  
byla už tma

To světlo s tmou se domluvilo,  
že propůjčí jí pole  
jen když jej nechá v klidu spát.

A bylo těžko včera v polích  
A měsíc opřel se  
statnému dubu o ramena

Jak splín  
co vesnici přikryl

Tam v polích  
kde děcka brzo ráno musí vstát

Druhý básník z řad našeho souboru je dvojnásobný laureát Ceny Thálie, herec, zpěvák a písničkář Dušan Vitázek. Jeho písně (psané v češtině i slovenštině) jsou k slyšení na koncertech i na sólovém debutu *Kde* (2017; k dostání mimo jiné v pokladnách našeho divadla). Na prosbu o komentář k básni mi napsal: „Mohl bych tuhle romantickou báseň shodit nějakou vtipnou glosou... ale někdy je víc vzrušující nechat ty věci tak... což je vlastně glosa.“

-jš-

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO  
FINANČNĚ PODPORUJE  
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,  
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI



## PARTNEŘI DIVADLA



**CARent**



Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR



Dopravní podnik města Brna a.s.

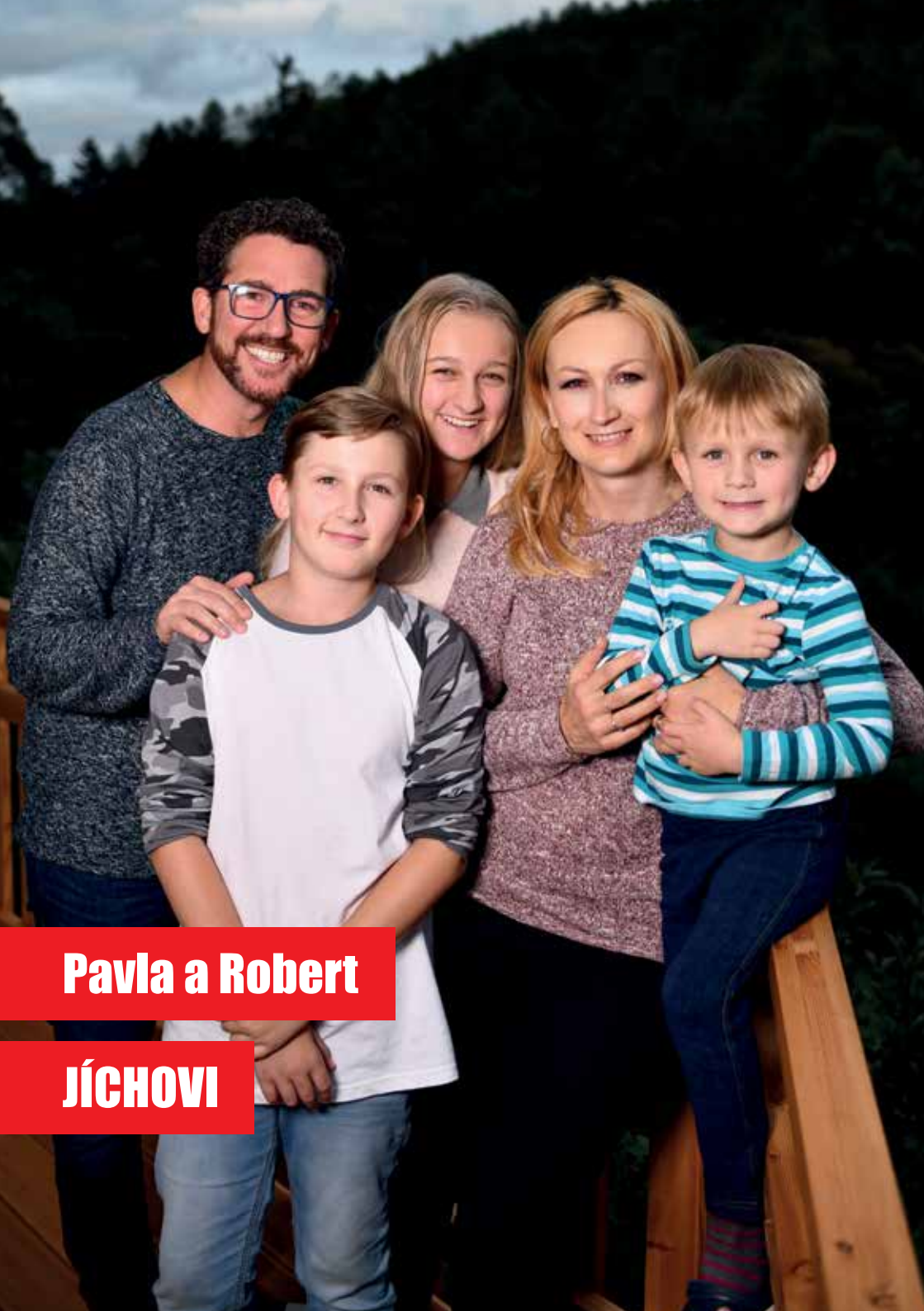


Lázně Slatinice  
A.D. 1526



INŽENÝRSKÉ, DOPRAVNÍ A POZEHNÍ STAVBY

**AUTOCONT**



**Pavla a Robert**

**JÍCHOVI**

**Nebudu nikterak zastírat, že jsem se na tento rozhovor nesmírně těšila, protože Pavla i Robert jsou mými dlouholetými přáteli. A být znám spoustu jejich příhod ze společného soužití a hlavně skvělé historky z výchovy tří dětí, přece jen jsem mnohá fakta o jejich životě neznala. A tak jsem se pilně připravila, abych mohla vyzvědět víc.**

***Například jsem vlastně netušila, zda se seznámili v divadle, a jsou tedy typickým divadelním manželstvím, nebo k jejich setkání došlo už dříve?***

**Pavla:** Nejdřív jsme byli prostě my dva na škole, potom my dva v divadle a teprve potom jsme se vzali. Bývalá tisková mluvčí Lucka Broučková nám dávala naše oznámení o sňatku do novin. S Robertovou fotkou z *Koločavy*, kde měl ještě dlouhé vlasy.

**Robert:** My jsme totiž s Pavlou chodili nejdříve na stejné gymnázium, známe se už od patnácti let. Já jsem potom pokračoval na JAMU.

***Co jsi mezitím dělala ty, Pavlí?***

**Pavla:** Spoustu různých škol. ☺

**Robert:** Ale pak ses seznámila se Sylvou Smutnou a...

**Pavla:** ... a z vysoké jsem raději šla do praxe, do divadla. Divadelní soubor se začal rozrůstat, Sylva jako tajemnice tenkrát potřebovala vypomocet, tak jsem začala v divadle pracovat. Nejprve jako tajemnice, pak jsem byla pět let na mateřské dovolené, abych se vrátila na pozici personalistky.

***Takže jsi měla přetržku v podobě mateřské. A co ty Roberte? Neodskočil sis taky někam jinam?***

**Robert:** Ano, taky. Před jedenácti lety jsem udělal docela náročný konkurz na hlavní roli v muzikálu *Carmen* s Lucií Bílou, tak jsme s panem ředitelem Mošou uzavřeli velmi džentlmenskou dohodu, že z provozních důvodů bude pro mě i pro divadlo praktičtější, když budu externista. Použil jsem schválně slovíčko „džentlmenská“, protože mi pan ředitel nabídl, že když se budu chtít vrátit, mám zde dveře otevřené. Nicméně tato „volná noha“ nakonec trvala dva roky, protože jsem *Carmen* hrál třeba i šestnáctkrát měsíčně a byl jsem skutečně hodně vytížen. V divadle jsem stále hrál své nazkoušené role, ale už jsem nezkoušel nové věci. V několika rolích jsem hostoval i v ostravském Divadle Jiřího Myrona. Když už se *Carmen* hrála málo, znovu jsem

do angažmá nastoupil. Takže být jsem „papírově“ dva roky do ansámblu MdB nepatřil, díky tomu, že jsem zde věci dohrával, a díky Pavle, která tu pracovala, jsem byl s divadlem neustále v kontaktu. Zkrátka to беру tak, že jsem v angažmá přes 20 let. Já zde totiž hostoval již od třetího ročníku na JAMU, bylo to moje první angažmá a doufám, že i poslední. Protože jsem měl možnost vidět mnoho jiných produkcí, stále jsem přesvědčen o tom, že se zde dělá to nejlepší muzikálové divadlo v Česku. Samozřejmě tím nechci nijak hanit jiná divadla a produkce, ale z hlediska přístupu, pracovitosti, profesionality a také vzhledem k velmi přátelským a kolegiálním vztahům u nás musím říci, že toto jsou velmi důležité kredity a domény našeho divadla.

***Vzpomeneš si na první účinkování? Na první setkání s profesionálním divadlem?***

**Robert:** *(zamyslí se...)*

**Pavla:** Já vím, já vím... byl to *Radúz*.

**Robert:** Ano, máš pravdu, bylo to v muzikálu *Radúz a Mahulena*. Byl to pro mě nádherný návrat k folklóru, kterému jsem se věnoval již od dětství. Hudba Petra Ulrycha pro mě byla srdeční záležitost. Ale hlavně jsem se jako student JAMU dostal na stejná prkna, kde hrála Zdena Herfortová, moje úžasná profesorka herectví. A navíc hrála a zpívala Runu naprosto famózně. A já, přestože jsem tam hrál venkovský lid a nějaký stromeček a kámen a...

**Pavla:** ... ale máš jednu větu na céděčku!

**Robert:** To je pravda, mám tam skutečně jednu sólovou větičku. ☺ Pro mě to byl prostě splněný sen.

***Těch rolí, kterých jsi zde vytvořil, je mnoho, ale co tě nejvíc zasáhlo?***

**Robert:** To je hrozně těžká otázka... Samozřejmě třeba již zmiňovaný *Radúz*, právě z těch důvodů, které jsem uváděl. Potom to určitě byl muzikál *Babylon*, protože to byla první velká role a navíc tehdy v alternaci s Petrem Gazdíkem, hvězdou muzikálu. Bylo to velmi náročné zpívání, hodně vysoko. Najednou jsem měl obrovský pocit zodpovědnosti. Svou tematikou mě pochoptitelně velmi zasáhl *Ježíš*. Důležitým milníkem bylo také mé nastudování role Tonyho ve *West Side Story*, kterou jsem musel odehrát v němčině a zpívat v angličtině v německém Hamburku. A po návratu z „volné nohy“ jsem dostal od pana ředitele příležitost hrát v *Papežce*. Na tu rád



Robert s Janou Musilovou v baladě Radúz a Mahulena, režie: Stanislav Moša



vzpomínám, protože mě oslovila svým příběhem. Ale také mě potěšilo, že jsem se začal přehrávat do starších rolí. Já byl v *Papežce* napřed poručík hlavní hrdinky, ale zároveň ještě i milenec. Nesmírně mě to bavilo a mrzí mě, že už to skončilo... Vlastně těch rolí bylo strašně moc – taky Enjolras v *Bídnicích*, Carl v *Duchovi*... Teď se moc těším na roli Haryho Brighta, jednoho z tatínků hlavní hrdinky v muzikálu *Mamma Mia!*, který jsem začal s režisérem Petrem Gazdíkem zkoušet.

**Pavli, po narození dvou dětí jsi strávila pět let na mateřské dovolené. Potom ses vrátila do divadla a najednou třetí dítě. To jste tak plánováli?**

**Pavla:** (dívá se mírně vražedným pohledem, má otázka je trochu škodolibá, neboť odpověď zná, ale chce se o ni podělit i s vámi). Ne... To bylo úplně neplánovaně!

**Robert:** To neříkej, nebo se mi budou lidi smát! ☺  
**Pavla:** Je to ten nejlepší „omyl“, který se nám mohl stát. ☺ Doteď žijeme z toho, že se nám Štěpánek narodil. Všude v papírech jsem sice měla uvedeno „stará matka – vykřičník“ a musela jsem se konfrontovat s o 10 let mladšími maminami. Ale je to náš benjamínek, obklopen

láskou již početné rodiny, a všem přináší obrovskou radost. Se třemi dětmi je to prostě všechno veselejší. Samozřejmě nás tato situace donutila k několika změnám. Museli jsme se přestěhovat do většího, koupit větší auto. A ty starosti jsou taky větší a pestřejší. Protože Štěpánkovi jsou teď čtyři roky, Maruše je čtrnáct a Kubíkovi dvanáct. Kdybychom nebyli zatíženi starostmi o peníze, klidně bych měla ještě další dvě děti. Nemůžu říct, že by se ze mě stala profesionální máma, já se ráda vracela do zaměstnání, ale na druhou stranu musím říct, že už teď se těším, až jednou budu babičkou!

**Robert:** Byli jsme vždycky takoví fatalisti a vždy jsme mluvili o třetím dítěti, že si to dovedeme představit, že bychom mu dali dostatek lásky, ale vlastně jsme se tomu bránili z racionálních důvodů. Jak bychom to zvládli materiálně, s bydlením... Ale pak prostě nastane ono klasické: „Chceš-li rozesmát Boha, řekni mu své plány!“ A tak to vlastně dopadlo i u nás. Protože my jsme se tuto zprávu dozvěděli v době, kdy jsme si hověli v sedačce s nohama nahoře, vínečko v ruce a říkali jsme si, jaká je paráda, že máme už ty dvě děti pěkně odrostlé a že se teď můžeme věnovat sami sobě. A pak si Pavla pár týdnů

Robert s Milanem Němcem v muzikálu Les Misérables (Bídnicí), režie: Stanislav Moša



nato udělala těhotenský test a další dva měsíce jsme to rozdýchávali. Ale docela nás to omladilo. Najednou jsme měli znovu před sebou takové ty starosti novopečených rodičů, jako znovu obstarat přebalovací pult, kočárek, sedačku do auta a všechny ty věci, kterých jsme se pár let zpátky úspěšně zbavili.

**Pavla:** Je to pravda. Mám dnes spoustu o generaci mladších kamarádek. Sice občas nestíhám, občas si říkám, že jsem na něco stará, ale zase to vyvažují ty zkušenosti, které už mám, takže je to fajn.

**Co určuje rytmus vašeho života? Je to divadlo, které se podřizuje rodině, nebo se rodina podřizuje divadlu?**

**Pavla:** Protože já mám běžnou pracovní dobu, divadlo do chodu rodiny nezasahuje vůbec. Robert se může věnovat dětem mezi zkouškou a představením, já funguju ráno a po večerech. Teď se i často pohlídají samy. A co se týče dovolených, tam jsme limitováni stejně jako ostatní rodiče školou našich dětí, takže vše směřujeme do období letních prázdnin. Samozřejmě si dovolíme i zimní dovolenou na horách, ale tam s námi Robert bohužel už několik let nebyl.

**Robert:** Do plánování zimní dovolené už nám

provoz divadla zasahuje, protože já samozřejmě neovlivním skladbu programu divadla a dopředu nevím, kdy přesně budu hrát, v čem novém budu zkoušet, takže můžu jen doufat, že tentokrát ta lyžovačka vyjde.

**Jaké to bylo, Pavli, zvyknout si například na Robertovo líbání s herečkami?**

**Pavla:** (rozhodně) S tím nemám vůbec žádný problém! Já si na to totiž zvykla, už když byl Robert na JAMU. Je pravdou, že tam jsem to nesla trochu hůř. Protože jsem byla lehce v šoku z tehdejší semknutosti hereckého ročníku, například z toho, že se převlékají a sprchují všichni dohromady. Nebo jsem si musela zvykat na tu jejich potřebu se neustále objímat a líbat při setkání. Oni tím prostě vyjadřují radost z toho, že se vidí, ale já z toho zpočátku byla vyvedená z míry. Postupně jsem si ale zvykla a dnes to беру jako samozřejmost.

**Robert:** Výhodou našeho manželství taky je, že se skutečně známe tak dlouho. Pavla tím pádem měla čas projít se mnou všemi mými divadelními začátky. Také jsme si zvykli na to, že hrajou o vikendech, na Silvestra nebo že občas vánoční svátky strávím prakticky v divadle. Nebo že mám kratší prázdniny, protože hrají do poloviny

července na Biskupském dvoře. Bereme to na-prosto samozřejmě a plánujeme si dovolené podle toho. Prostě práce je důležitá a jsme rádi, že ji máme.

**Ptám se vlastně už pravidelně při těchto rozhovorech a vy nebudete výjimkou: Jak berou děti fakt, že mají tatínka herce?**

**Pavla:** Vlastně to moc nevnímají. Samozřejmě si užívají, když jsou v divadle nějaké akce, kdy se setkají s jinými herci, ale protože s tím žijí, nepřijde jim to vlastně vůbec zvláštní. Ovšem když se kdysi setkaly s Karlem Gottem, byly překvapené a koukaly na něho, ale herce v našem divadle vnímají normálně.

**Robert:** Naše děti totiž nejsou moc divadelní děti. Samozřejmě chodí do divadla, ale ne na všechna představení. A já jsem docela proti tomu, aby dělaly divadlo, takže ani zákulisí a pracovní chod divadla moc neznají. Ale mají své oblíbence. Mařenka chce vždy vidět třeba Petra Štěpána. Jiné to možná mají v tom, že když nějaká jejich spolužačka přijde na muzikál *BIG* a vidí mě tančovat, řekne potom Mařence, že její taťka je „hustej, jak tančí“. Ale to je asi tak vše. ☺

**Pavla:** (přidává) Když začne Robert například zpívat, tak mu děti jen lakonicky řeknou: Uklidni se, otče!

**Robert:** Ano, už od dob JAMU mám takový zvyk, který jsme ale měli snad všichni, že si prostě samovolně začnu propěvovat. A já si prostě občas neuvědomím, že jsem zrovna třeba na ulici nebo v tramvaji. A tehdy se naše děti za mě stydí. A dělají, že mě neznají. Navíc Maruška je teď v tom věku, kdy je všechno prostě „trapný“!

**Co jste dělali v létě? Pochlubte se.**

**Pavla:** No, jak dobře víš, měli jsme trochu pracovní léto. Protože jsme se nedávno přestěhovali do rozestavěného domu, dělali jsme v létě takové finální venkovní úpravy – balkóny, terasy, terénní práce. Byly to příjemné starosti, které nás však držely doma. Dopřáli jsme si ale krásnou dovolenou u moře a pak nám neplánovaně vyšel jeden společný týden s dětmi, tak jsme narychlo vyrazili na výlet do Vídně, do tamější zoo a do Prátru. Obojí jsme si moc užili, zoologická zahrada je nádherná a všechny atrakce pro malé i velké v Prátru taky.

**Robert:** Ano, byl to krásný výlet. Děti si vybí-

raly hodně adrenalinové atrakce a Pavlínka byla nejšťastnější v několika domech hrůzy!

**Pavla:** To je pravda, já navštívila asi tři a byla jsem prostě nadšená! Mají to tam hrozně dobře udělané. A protože mě to nesmírně baví, tak jsem ještě strašila děti a skvěle jsme si to všichni užili. **Začal školní rok. Vzpomenete si na první dny Marušky a Kubíka?**

**Pavla:** Maruška je v deváté třídě a hodně řešila, co si vzít první den na sebe, protože šla vítat prvňáčky. Tak jsme vytáhli staré fotky a koukali, jak to bylo, když byla ona poprvé ve škole. Jak měla krásné šatičky, uvázané vlásky s mašlí, jak nesla krásnou kytičku paní učitelce a vítal ji tam deváták...

**Robert:** ... co si vzal tričko s obrovskou pěstí se vztyčeným prostředníčkem. Máme ho na všech fotografiích, děkujeme!!! ☺

**Pavlínka se rozpovídá o tom, jak ji v letošním prvním školním dnu dojal už jen samotný pohled na policisty, kteří hlídali děti u přechodů, Robert pojal podezření, jestli zase není těhotná. Tak na něj na oplátku zase Pavlínka prozradí, kdy se dojme on (to vám ale neřeknu). Robert se vyzná z toho, jak obrovsky emocionálním zážitkem byly pro něj porody jejich tří dětí, u kterých byl přítomen. Ještě jsem se stihla zeptat Pavly, čím vlastně chtěla být. Určitě si nepředstavovala, že bude personalistkou nebo tajemnicí v divadle. Přiznala se, že vlastně chtěla být od malička učitelkou, byť jsem jí podsouvala nějaké ty princezny a zpěvačky a herečky. Ale to prý nikdy nechtěla. Také jsme probrali rozdíly mezi prací tajemnice a personalistky, a i když by se mohlo zdát, že jsou to odlišné činnosti, nacházíme spoustu styčných bodů. Zjistila jsem, že nejvíce se jí Robert líbil v roli Gerolda v *Papežce*. Snažila jsem se z Roberta dostat informaci, jak vlastně Pavla zpívá. Prý dobře, jen nemá problém přejít z „Beskyde, Beskyde“ do „Maličká su“, a to stále na melodii „Beskyde, Beskyde“.** ☺ **Zkrátka jsme si to dopoledne společně úžasně užili. Snad jste si to užili i vy. ☺**

*Text: Helena Brzobohatá,  
foto: Tino Kratochvil*

foto: Tomáš Vodňanský



**Miloš URBAN**

**POTŘEBOVAL BYCH SE NA ČAS ZAVŘÍT DO KLÁŠTERA**





Fotografie ze čtené zkoušky  
chystané inscenace Santiniho jazyk,  
režie: Stanislav Slovák

Se spisovatelem a překladatelem Milošem Urbanem jsme se setkali kvůli inscenaci jeho románu *Santiniho jazyk* v Městském divadle Brno. Ale protože ta teprve vzniká, věnovali jsme se víc jeho vztahu k románu, žánrům, náročnosti jeho autorského jazyka, vyčerpanosti z psaní a samozřejmě Brnu.

*Když jsme se domlouvali na rozhovor, říkal jste mi, že si román příliš nepamatujete. Přesto mi nedá se nezeptat: jaký postoj k němu máte dnes, po čtrnácti letech a mnoha jiných románech?*

Já mám tu knížku přemýšlel filmem, který podle ní před deseti lety vznikl. Překryty ale nemám přípravy na ni – když jsem jezdil po Čechách a Moravě, abych viděl Santiniho stavby na vlastní oči a zažil si, jak působí.

*Zajedete ještě dnes do některé z nich? Vracíte se takřkajíc na místa činu?*

Moc ne. Byl jsem jen v Kladrubech u Stříbra a v Sedlci u Kutné Hory, v obou případech jsem ta místa někomu ukazoval. Ale přepadl mě tam takový ten sentiment, vzpomínka na nejkrásnější prázdniny 2004, kdy jsem poznal svou druhou ženu a na některá ta místa ji bral s sebou. Mimo chodem jsem ji poznal v Brně, kde studovala.

*Román se odehrává na mnoha místech Česka, jež jsou spojena se Santiniho stavbami, z velkých měst drží prim Praha. Její atmosféra je ale jiná než atmosféra Brna, kde se knížka dra-*

*matizuje a bude hrát. Unese příběh přemístění? Jaký vztah vlastně máte k Brnu?*

Já si tu dramaturgii moc neumím představit, ale o to víc jsem na ni zvědavý. Brno jsem vůbec neznal, dokud jsem sem nezačal jezdit číst. Poznám jsem tady pár lidí a se závidí sledoval, jak se tu všichni znají a jak se mají rádi. Což může být pohled třeba naivní, ale mně to vždycky tak připadalo. Teď samozřejmě nemluví o místní politice.

*Tak se zeptám ještě naléhavěji: napíšete někdy o Brnu knihu?*

Já bych o Brně moc rád něco napsal, nějaké povídky byly, ale na román zatím nemám nápad. Lidi se mě na to ptají, ale skutečně nevím, o čem kromě města by kniha byla.

*Vedeme třetí rozhovor. Poprvé jsme se setkali nad knihou milostnou, vášnivou – to byla Závěrka, podruhé nad knihou existenciální, v dobrém slova smyslu národoveckou – to byl Hastrman. Nyní přišla na řadu mystika Santiniho jazyka. Ke kterému žánru tíhnete nejvíc?*

K žánrovým věcem, hororu, thrilleru, krimi. Jenomže toho dobrého je v těchto žánrech pomálu, a já tam chci mít navíc nějaký přesah. Ani ne tak společenský, ale spíš osobní, aby se to v něčem dotýkalo právě mě. Tím ale nechci říct, že si rád nepřečtu něco nežánrového – dobrou povídku nebo psychologický román.

*Jak vznikají vaše příběhy, v nichž má hlavní roli*

*záhada? Máte jeho vrstvy a zvraty připraveny? Anebo zbývá prostor i na to, aby vás postavy či příběh zahnal jinam, než jste plánoval?*

Já jim často předepíšu věci, ale nevím proč. To právě pracuje podvědomí, nebo nevědomí se tomu taky říká. To se podílí na tvorbě zápletek i postav, a já tam pak sám jako autor musím hledat logiku a atraktivně a přesvědčivě to pospojovat. Jo, tehdy se stane, že jsem překvapený. Čubrním na to, co jsou lidi schopní udělat z vášně, z lásky, z nenávisti. Ono se to děje i v životě, ale většinou kolem toho velké záhady nejsou.

*Santiniho jazyk je dvojitá detektivka, pátrá se v ní po vrahovi a po „univerzální větě“, která obsahuje všechno. Při četbě člověk chce nechtě každou větu hodnotit, zda to může být ona, což do filmu ani divadla nelze přenést. Jak vlastně zacházet s jazykem vašich knih v jiném médiu?*

Nevím. Adaptaci je zatím příliš málo a myslím, že nejsou snadné. Kdybych psal humorné věci plné hlášek, šlo by to jedna dvě. Moje věci jsou těžké v tom, že na jednu stranu jsou hluboce osobní a na stranu druhou se tváří třeba jako mysteriózní thriller. Ta univerzální věta v románu není náhoda, to je Santini sám, jeho kabala, jejíž principy ve svých plánech a stavbách uplatňoval. Tady se setkal jazyk s matematikou a já jsem za to vděčný, protože ve věcech matematiky jsem naprostý analfabet.

*I přes jazykovou nesnadnost byl román zfilmován. Jak jste se snímek po letech spokojen?*

Mám ho pořád rád, ale napsal bych ho jinak. Mnohem víc bych divákovi přiblížil psychologii postav, a na to konto ubral děj, hlavně ty vraždy. Je to televizní film a jako takový je nadprůměrný. Jirka Strach tam nakonec dal krásnou pointu „ze svého“.

*Když román vyšel, byl jste smutný, že v tutéž dobu vyletěl taky Dan Brown. To je sice hvězda, ale vyčerpal se, nepřekročil svůj vrchol. Zato vy žánry střídáte, neustále zkoušíte psát něco jiného a daří se vám to. Cítíte ještě tehdejší smutek, anebo přebol?*

Spíš mě mrzí, že český autor nemůže mít takový úspěch, to prostě nejde. Ale pokud jde o vyčerpanost, tu cítím taky. Potřeboval bych se na čas od všeho oprostít, zavřít se třeba někam do kláštera a žít tam půl roku o chlebu a vodě. Třeba bych potom věděl, jak dál a kam. Ale jak se znám, tak to nejspíš neudělám.



*Na začátku Santiniho jazyka píšete: „Vagon metra byl skoro plný... hlas v reproduktoru ohlásil stanici Staroměstská. Zvedl jsem oči k blond'até čtenářce...“ Když jsem si ho znovu začal číst, jel jsem zrovna přeplněným metrem, vystupoval na Staroměstské a cestou pokukoval po pěkné holce, která seděla pode mnou. Jenom nebyla blondýnka, ale brunetka. Co to všechno znamená?*

Že asi máte podobnou senzibilitu. Já to dřív měl tak, že mě inspirovaly stavby, místa v přírodě, nebo i lidi, které jsem potkal. O tom všem jsem začal splétat nějaký příběh nebo aspoň dramatickou situaci, byla to až neurotická obsese. Potřeboval jsem dávat všemu nějaký dramatický význam. No a když to vyšlo, byl z toho román nebo aspoň povídka. Ale dneska mám pocit, že už mám splněno. Že už není třeba cokoli psát, aspoň ne z mé strany.

Text: Lukáš Novosad,  
foto: Nikol Wetterová



## SVATEBNÍ LÉTO

Letní měsíce přály nejen dovoleným a odpočinku, ale v letošním létě se odehrál i „svatební boom“ našich kolegů. Všem gratulujeme, přeje-me mnoho štěstí a radosti ve společném životě!



*Huberta a Lucii Ratschkerovi ve svatební den doprovázeli i syn Hubert a dcera Bibiana.*



*Kdybyste si nebyli jisti, na jaký nástroj Hubert v našem orchestru hraje, napoví vám jeho oblek.*



*Gratulanti z divadla nechyběli ani na svatbě Renáty Mrůzkové.*



*Prstýnek od svého muže Tadeáše Kundery přijala i Markéta Pešková.*



*S Markétkou oslavili její krásný den i kolegové z divadla.*



*Renátka se provdala za Jakuba Vašicu.*



*Díky Martinu Drlíkovi září štěstím i Pavlína Palmovská.*



*Tanečnice Simona Šelígová svým úsměvem prozářila celý den.*



*Simonce nové jméno napověděl Miloslav Novotný.*



*Zvesela vstoupili do manželského života i Hana a Petr Štěpánovi.*



*I Hanka si užila gratulace od kolegů z divadla.*







**ZSD**

**KVALITNĚ A EKOLOGICKY**

Stavební činnost  
Odpadové hospodářství  
Recyklace  
Demolice

[www.zsd.as](http://www.zsd.as)

**Kristýna a Jana DAŇHELOVY**

**ODŘÍKANÉHO CHLEBA NEJVĚTŠÍ KRAJÍC**

**Kristýna Daňhelová zkouší v chystané inscenaci *Santiniho jazyka* zásadní roli Viktorie Unterwasserové. Důvod k rozhovoru. Roli její sestry Aurélie v téže inscenaci zkouší studentka prvního ročníku konzervatoře, její sestra Jana. Druhý důvod k rozhovoru. Sešel jsem se odpoledne po čtené zkoušce nejdřív s Kristýnou.**

***Kristýnko, ty jsi byla dřív zpěvačka než herečka, že ano?***

Byla. A to úplně odmalička. Já zpívala dřív, než jsem mluvila. Táta hrál na kytaru, já do toho broukala a prý to nějak ladilo. A jelikož jsem z Uherského Hradiště, kde každé malé dítě chodí do folklórního souboru, tak mě naši dali v šesti do Hradišťánku. Tam jsem začala zpívat poměrně rychle sóla a brzy si mě všimli v různých cimbálovkách. Ono se v Hradišti pořád něco kulturně děje, pořád jsou nějaké hody, slavnosti vína, košty slivovice...

***Počkej, začalas o kultuře, ale zatím mluvíš jenom o alkoholu.***

Ale ono se to pojí! U toho všeho se zpívá a hraje nějaká cimbálovka. Mě si jejich primáši všimli poměrně rychle, takže třeba ve třinácti jsem zpívala asi v šesti cimbálovkách najednou. A od čtrnácti jsem jezdila každý týden do Brna zkoušet, protože jsem zpívala s Ondrášem.

***Takže hádám, že ve třinácti jsi už byla rozhodnutá, že „jako velká“ budeš zpěvačkou, ne?***

Vlastně jo. Tehdy byla můj vzor (i když se za to dneska trochu stydím) Leona Machálková, kterou jsem viděla v Praze v *Draculovi*. Ale ještě jsem zvažovala druhou věc, a to, že budu – nesměj se! – političkou. Opravdu jsem v těch třinácti místo teenagerských filmů dokázala napjatě sledovat přímé přenosy z Poslanecké sněmovny.

***Vypadá to, že tvoje cesta k muzikálu byla jasná a přímá. Ale když jsem tě potkal jako studentku prvního ročníku muzikálového herectví na JAMU, vypadala jsi, že nikdy muzikál dělat nechceš.***

Je to tak. Já nejdřív muzikál milovala, *Cikáni jdou do nebe* ve Slovákém divadle jsem viděla asi dvacetkrát. Ale pak jsem viděla víc činoherního divadla (díky mému učiteli z gymplu panu Křápkovi, který nás z Hradiště vozil do Prahy na představení Činoherního klubu nebo Pařízkovy

Komedie) a muzikál mi začal připadat jako povrchní žánr. Já jsem se ostatně hlásila na vysokou školu i na činoherní herectví, na DAMU i na JAMU, ale vzali mě jenom na muzikál.

***Kdy se tvůj vztah k muzikálu změnil?***

Když jsem na začátku třetího ročníku dostala tady v divadle Candy v *Pískání po větru*. Já nikdy nebyla jako zpěvačka sebevědomá frontmanka, spíš jsem se schovávala za mikrofon, a najednou mě to zpívání „za postavu“ hrozně osvobodilo. A taky mi zachutnalo velké jeviště. Ale se mnou je to vždycky tak, že odříkaného chleba největší krajíc. Na JAMU jsem nesnášela hodiny tance, sabotovala ho, vykřikovala, že ho nikdy nebudu potřebovat. A pak jsem jako první velkou postavu v MdB dostala Stephanii Manganu v *Horečce sobotní noci*, což je vloženeč role. A tehdy za mnou přišel můj vedoucí ročníku z JAMU Petr Štěpán, jenom mě poplácal po rameni a s úsměvem řekl: „Tak vidíš.“

***Přechod ze školy do angažmá pro tebe asi moc ostrý nebyl – už jsi tady hostovala, do angažmá nastoupila většina tvého ročníku, v divadle pracují i oba vaši učitelé herectví (Miroslav Ondra a Petr Štěpán)... Byl větší šok najednou jako „neznámá Daňhelová z Brna“ přijít do muzikálu *Legenda jménem Holmes v Hudebním divadle Karlín, kde hostuješ v hlavní ženské roli?****

Zas takový šok to nebyl, protože Ondra Brzobohatý a Vojta Dyk, kteří hlavně dávali obsazení dohromady, měli vytipovány dopředu některé lidi, u kterých věřili, že si lidsky sednou a že z nich bude dobrá parta. Já jsem ani nemohla přijet na poslední kolo konkurzu, protože jsem tady zkoušela *Představ si...* bez alternace, takže pro mě udělali speciální konkurz jen proto, že Vojta věřil, že bych se na to hodila. Takže tam dorazil celý Karlín, Vojta ke mně přišel a zašeptal: „Nejdřív se omluv a pak teprve zazpívej.“ Ale pořád mě zaskakuje pražské publikum tím, jak je zvyklé na celebrity a je smutné, když je nedostane. Mám v *Legendě* na začátku velký dialog s Holmesem, a když ho hraje Lukáš Janota, který se s Vojtou alternuje, tak z těch lidí vyloženě cítím zaskočení, že toho Vojtu nedostanou. Nakonec sice řvou nadšením, protože Lukin je výborný, ale musí přehrát ten prvotní šok, že Dyk nepřijde.

***Jana dorazila, ale než jsem začal zpovídat holky dohromady, zkusil jsem s děvčaty pár otázek***



*Kristýna s Adamem Gazdíkem v muzikálu *Představ si...*, režie: Petr Gazdík*

***ze slavného Proustova dotazníku. Ovšem s každou zvlášt', aby ani jedna nevěděla, jak druhá odpovídá.***

***Jaká je vaše nejvýraznější vlastnost?***

**Kristýna:** Roztěkanost. / **Jana:** Empatie.

***Vaše největší chyba?***

**Kristýna:** Důvěřivost. / **Jana:** Sebepodceňování.

***Vaše oblíbená činnost?***

**Kristýna:** Praní. / **Jana:** Procházky v přírodě. A pak se ráda dívám na obrazy. Čím divnější, tím lepší.

***Vaše představa dokonalého štěstí?***

**Kristýna:** Rodina a láska. / **Jana:** Že mi máma s tátou řeknou, že jsem fakt dobrá, že jsem se dostala hodně daleko a všechno to zvládla.

***Čím byste chtěly být, kdybyste nebyly sebou?***

**Kristýna:** Karlem Krylem. / **Jana:** Člověkem, který je tam, kde chce být, a je zrovna šťastný.

***Kde byste rády žily?***

**Kristýna:** V Praze. / **Jana:** V Soulu. Miluju Jižní Koreu. (následuje výlev lásky ke Koreji, korejskému popu a přiznání hlavního koničku – Jana se učí korejsky)

***Vaše oblíbená barva a květina?***

**Kristýna:** Zelená a tulipán. / **Jana:** Černá a růže.

***Váš oblíbený pták?***

**Kristýna:** Sýkorka koňadra. / **Jana:** Fénix. A z těch, co opravdu existují, papoušek ara.

***Váš oblíbený spisovatel?***

**Kristýna:** Vladimír Holan, Jaroslav Rudiš. / **Jana:** Nečtu. Prostě u toho nevydržím, pardon.

***Váš oblíbený fiktivní hrdina nebo hrdinka?***

**Kristýna:** Vandam z Rudišovy *Národní třídy*. (Ale protože ho na divadle hrál Petr Bláha!) / **Jana:** Harry Potter.

***Jaké je vaše nejoblíbenější jídlo a pití?***

**Kristýna:** Mamčin špenát, voda s citrónem a mátou. / **Jana:** Smažený sýr s hranolkama, jablčný džus.

***Co nejvíce nesnášíte?***

**Kristýna:** Hmyz. / **Jana:** Když lidi žárlí nebo závidí, a pak se kvůli tomu chovají hnusně.

***Který zlovyk nejvíce tolerujete u sebe i u ostatních?***

**Kristýna:** Kouření. / **Jana:** Lenost.

***A pak přišel čas pootočit pozornost od starší sestry k mladší. Ovšem ani ta starší na sebe nedala zapomenout. Když jsme se potkali, řikala jsi mi, že tě herectví začalo zajímat nejdřív kvůli sestře.***



Kristýna, Stano Slovák a Jana na dvoraně



**Jana:** Poprvé to přišlo, když jsem ji viděla v *Pískání po větru*. Druhý zlomový moment byl, když přišla *Horečka sobotní noci* – to už jsem věděla, že chci jednou stát na tom jevišti taky. A pak jsem tady zkoušela jako členka company *BIG* a rozhodla jsem se, že se musím dostat na konzervatoř stůj co stůj.

**A byla jsi taky takové pódiové dítě jako Kristýna?**

**Jana:** Vůbec.

**Kristýna:** Všichni čekali, protože chodila na stejnou školu jako já, že bude taky všude zpívat, všude recitovat...

**Jana:** Já se styděla i mluvit před třídou nahlas. Ale to odboural právě *BIG*. Protože tam jsem musela. Strašně jsem se styděla, mockrát jsem chtěla odejít. Ale asi jsem tolik chtěla, že jsem to překonala.

**Kristýna:** Ale třeba ségra je mnohem větší tanečnice než já.

**Dáváš Kristýně kritické připomínky?**

**Jana:** Ona se s tím vždycky popere. I v *Nine* se s tím hezky poprala.

**Kristýna:** Ale ještě bych máknout mohla, co? Když mě ségra na zkoušce *Nine* viděla, úplně mě sjela, že u jedné z choreografií sedám na Gazdů jako na záchod.

**Jana:** Ale nakonec dobrý.

**Otázka na tělo – rozhodla ses studovat něco, co už celkem úspěšně dělá tvoje sestra, navíc ve stejném městě. Už to není jednoduchá situace.**

**A tvoje první opravdová role je, že hraješ té sestře sestru. Jaký je to pocit?**

**Jana:** Je to začátek, беру to tak, že začínám od nuly a časem to bude lepší. Prostě začínám jako stín sestry a třeba časem z toho stínu vystoupím. Ale na druhou stranu – vlastně jsem hrozně chtěla s ní být na jevišti. A jsem zvědavá, jaké to bude.

**Bojíš se?**

**Jana:** Nebojím – vezmu to, jak to přijde a nějak se s tím poperu.

**Kristýnko, je Jana fakt tak vyrovnaná, jak vypadá?**

**Kristýna:** Je. Já se chodím vybrečet a nechat si poradit k ní, ne naopak.

**Jana:** Já si to řeším v sobě. Radši pomáhám druhým, než bych chodila prosit o pomoc.

**Díky za rozhovor.**

Text: Jan Šotkovský,  
foto: Tino Kratochvíl

## Christopher Hampton: NEBEZPEČNÉ VZTAHY

„Rozkoš je jediná věc, co svádí obě pohlaví dohromady, a přesto sama nestačí založit nějaký vztah.“

Bývalé milence – markýzu de Merteuil a vikomta de Valmont – svede opět dohromady touha po pomstě. Markýza chce potrestat svého zrádného milence, hraběte de Gercourt za to, že se hodlá oženit s mladičkou a ctnostnou Cecilíí de Volanges, a zamýšlí využít Valmonta v roli svůdce. Valmont se chce zase pomstít Cecilíině matce za to, že varovala paní de Tourvel, kterou touží svést, před jeho prostopášností. Přijme tedy roli milostného školitele mladičké Cecilie, ačkoliv mu to velmi komplikuje jeho vlastní plány s novou láskou. Má však podmínku – pokud s paní de Tourvelovou uspěje a doloží to písemným důkazem, bude mu odměnou společně strávená noc s markýzou. Oba bezohlední manipulátoři lidských citů tak roztáčejí kolotoč různorodých intrik a hrají si s city ostatních – postupně se však ukazuje, že jejich vlastní srdce jsou křehčí, než si mysleli...

**Režie:** Mikoláš Tyc

**Hrají:** Radka Coufalová, Michal Isteník, Barbora Goldmannová, Marek Hurák, Kateřina Marie Fialová, Lenka Janíková, Zdena Herfortová, Ondřej Halámek a další.

## Maury Yeston, Arthur Kopit: NINE

Muzikál *Nine* plný hitů a velkolepých tanečních čísel vznikl podle legendárního filmu Federica Felliniho *8 1/2*. Číslovka v názvu tohoto částečně autobiografického filmu režisérské legendy označuje počet snímků, které již Fellini natočil. Autor muzikálu Maury Yeston (brněnským divákům známý např. díky muzikálu *TITANIC*) tedy tomu osm a půltemu Felliniho filmu přidal ještě onu půlku prý za hudbu, kterou k příběhu přidal. Zápletka muzikálu nám představuje italského filmového režiséra jménem Guido Contini, který se ve svých čtyřiceti letech ocitá uprostřed hluboké osobní i pracovní krize. Má dokončit film a neví, jak na to, rozpadá se mu vztah s manželkou i milenkou, přestává rozumět všem ženám ve svém životě, mezi které patří i matka, producentka, kritička či životní múza. Guidův profesionální a osobní život se prolínají, když se snaží zachránit jak svoji kariéru, tak i své manželství. Na scéně se zhmotňují všechny ženy, které komplikují režisérův život, stírá se rozdíl mezi představami, vzpomínkami a realitou, v níž se potácí režisérova zmatená mysl.

Muzikál *Nine* měl svoji premiéru na Broadwayi v roce 1982, odehrálo se přes sedm stovek repríz a získal pět Cen Tony včetně té pro nejlepší muzi-

kál. Dočkal se i svého filmového zpracování, v roce 2009 ho uvedl režisér Robert Marshall, který předtím již zfilmoval jinou legendu hudebního divadla, a to muzikál *Chicago*. Ve filmu si zahrály takové hvězdy jako Marion Cotillardová, Penélope Cruzová, Judi Denchová, Kate Hudsonová, Nicole Kidmanová a Sophia Lorenová.

**Režie:** Stanislav Moša

**Hrají:** Petr Gazdík nebo Petr Štěpán, Lucie Bergerová nebo Ivana Vaňková, Kristýna Daňhelová nebo Dagmar Křížová, Alena Antalová nebo Markéta Sedláčková, Marta Matějová nebo Katarína Mikulová, Jana Musilová a další.

**Benny Andersson,**

## Björn Ulvaeus, Catherine Johnson: MAMMA MIA!

Málokterý muzikálový titul způsobil doslova celosvětový poprask tak jako muzikál *Mamma Mia!*, který je plný nesmrtelných hitů švédské skupiny ABBA. Patří do skupiny tzv. jukebox muzikálů, kdy se pro již existující písně vymyslí nový, originální příběh, do něž se povětšinou známé hity zasadí. Autorce scénáře tohoto muzikálu Catherine Johnsonové se postup vyvedl znamenitě. Zkušená britská dramatička dokázala napsat zábavný strhující příběh, jehož jsou známé písně nedílnou a přirozenou součástí. Muzikál měl premiéru již v roce 1999 v londýnském Prince Edward Theatre, byl nominován na čtyři ceny Laurence Oliviera a následně i na pět amerických cen Tony, když byl v roce 2001 úspěšně uveden na Broadwayi. Od té doby se hrál doslova po celém světě a dočkal se i slavné filmové adaptace. V roce 2008 ve filmu *Mamma Mia!* zazářila Meryl Streepová, Pierce Brosnan, Colin Firth a další a z muzikálu se stal doslova fenomén.

Na podzim roku 2019 se tedy konečně i naši diváci mohou těšit na romantický příběh se svižnou komediální zápletkou, v níž se dvacetiletá Sophie snaží v den své svatby zjistit, kdo je její otec, a proto na malebný řecký ostrůvek pozve všechny tři potenciální nápadníky z minulosti své matky. Hudební scénou roztančíme v divokém rytmu nezapomenutelných hitů, jako je *Super Trouper*, *Dancing Queen*, *Money, Money, Money* či *The Winner Takes It All*.

**Režie:** Petr Gazdík

**Hrají:** Alena Antalová nebo Markéta Sedláčková nebo Ivana Vaňková, Dagmar Křížová nebo Barbora Remišová nebo Petra Šimberová, Martin Havelka nebo Igor Ondříček nebo Viktor Skála, Robert Jiřička nebo Milan Němec nebo Alan Novotný, Jakub Przebinda nebo Tomáš Sagher nebo Oldřich Smysl a další.

## PROGRAM ŘÍJEN

## PROGRAM LISTOPAD

ČINOHERNÍ SCÉNA			HUDEBNÍ SCÉNA			ČINOHERNÍ SCÉNA			HUDEBNÍ SCÉNA		
1.10.	út	19.00 RENT R2019	1.10.	út	18.00 Nine	1.11.	pá	19.00 Vrabčák a anděl	1.11.	pá	19.00 Mamma Mia!
2.10.	st	19.00 RENT X2019	2.10.	st	19.00 Nine	2.11.	so	18.00 Osmyčky	2.11.	so	14.00 Mamma Mia!
3.10.	čt	18.00 RENT	3.10.	čt	19.00 Nine zadáno	3.11.	ne	19.00 Žebrácká opera D	2.11.	so	19.00 Mamma Mia!
4.10.	pá	19.00 Zdenek Merta u klavíru		4.11.	po	19.00 Žebrácká opera A1	3.11.	ne	14.00 Mamma Mia!		
5.10.	so	19.00 Nebezpečné vztahy		5.11.	út	19.00 Žebrácká opera C2	3.11.	ne	19.00 Mamma Mia!		
6.10.	ne	18.00 Nebezpečné vztahy		6.11.	st	18.00 Skleněný pokoj	4.11.	po	19.00 Mamma Mia!		
7.10.	po	19.00 Klapzubova jedenáctka		7.11.	čt	18.00 Osmyčky zadáno	5.11.	út	18.00 Mamma Mia!		
8.10.	út	19.00 Žebrácká opera AB2		8.11.	pá	18.00 Osmyčky zadáno	6.11.	st	19.00 Mamma Mia!		
9.10.	st	19.00 Jakub a jeho pán		9.11.	so	19.00 Santiniho jazyk A6	7.11.	čt	19.00 Mamma Mia! A4/AB4		
10.10.	čt	19.00 Lakomec		10.11.	ne	19.00 Santiniho jazyk E7	8.11.	pá	19.00 Mamma Mia! C5/E5		
11.10.	pá	19.00 Splašené nůžky zadáno		11.11.	po	19.00 Santiniho jazyk AB1	9.11.	so	14.00 Mamma Mia!		
12.10.	so	19.00 Splašené nůžky		12.11.	út	19.00 Žebrácká opera E2	9.11.	so	19.00 Mamma Mia!		
13.10.	ne	18.00 Skleněný pokoj		13.11.	st	19.00 Žebrácká opera AB3	10.11.	ne	14.00 Mamma Mia!		
14.10.	po	18.00 Anna Karenina		14.11.	čt	19.00 Splašené nůžky zadáno	10.11.	ne	19.00 Mamma Mia!		
16.10.	st	18.00 Anna Karenina	15.11.	pá	19.00 Santiniho jazyk A5	11.11.	po	19.00 Mamma Mia!			
17.10.	čt	18.00 Osmyčky	16.11.	so	19.00 Santiniho jazyk AB6	12.11.	út	19.00 Mamma Mia! A2/AB2			
18.10.	pá	19.00 Žebrácká opera E5	17.11.	ne	17.00 Žebrácká opera	13.11.	st	18.00 Mamma Mia! SP			
24.10.	čt	19.00 Santiniho jazyk AB4	20.10.	ne	19.00 Mamma Mia! D/E7	14.11.	čt	18.00 Mamma Mia! zadáno			
25.10.	pá	14.00 Santiniho jazyk	21.10.	po	19.00 Mamma Mia! A1/AB1	15.11.	pá	19.00 Mamma Mia! zadáno			
25.10.	pá	19.00 Santiniho jazyk C5	22.10.	út	19.00 Mamma Mia! C2/E2	20.11.	st	19.00 Čarodějky ze Salemu A2019			
26.10.	so	19.00 Santiniho jazyk P	23.10.	st	19.00 Mamma Mia! A3/AB3	21.11.	čt	19.00 Čarodějky ze Salemu Z2019			
27.10.	ne	19.00 Santiniho jazyk	24.10.	čt	19.00 Mamma Mia! C4	22.11.	pá	19.00 Čarodějky ze Salemu M2019			
28.10.	po	18.00 Santiniho jazyk SP	25.10.	pá	19.00 Mamma Mia! A5/AB5	23.11.	so	19.00 Splašené nůžky			
29.10.	út	19.00 Santiniho jazyk A2	26.10.	so	19.00 Mamma Mia! A6/AB6	24.11.	ne	18.00 Splašené nůžky			
30.10.	st	19.00 Žitkovské bohyně (krev je krev)	27.10.	ne	14.00 Mamma Mia!	25.11.	po	19.00 Jakub a jeho pán			
31.10.	čt	18.00 Žitkovské bohyně (krev je krev)	27.10.	ne	19.00 Mamma Mia!	26.11.	út	18.00 Anna Karenina PP1			
			28.10.	po	14.00 Mamma Mia!	27.11.	st	19.00 Jméno zadáno			
			28.10.	po	19.00 Mamma Mia!	29.11.	pá	19.00 Zdenek Merta u klavíru			
			29.10.	út	18.00 Mamma Mia!				27.11.	st	19.00 Monty Python's Spamalot R2019/X2019
			30.10.	st	19.00 Mamma Mia!				28.11.	čt	18.00 Monty Python's Spamalot PPP/P18
			31.10.	čt	18.00 Mamma Mia!				29.11.	pá	18.00 Monty Python's Spamalot



Václav Havel:

### ŽEBRÁČKÁ OPERA

*Žebrácká opera* je právem považována za divácky nejpřitažlivější Havlovu hru. Její předlohou je již od 18. století oblíbená stejnojmenná hra Johna Gaye, která svého času inspirovala i světoznámou adaptaci B. Brechta a K. Weilla. Jedná se o hru, v níž dva šéfové konkurenčních zločineckých gangů Macheath s Peachumem a s nimi zkorumpovaný šéf policie Lockit bojují o moc nad londýnským podsvětím.

Jedinečnost Havlovy adaptace tkví v důsledně neseštantálním pohledu na mafiánské praktiky vůdců londýnského podsvětí (a potažmo i vůdců světa). Princip bezzásadovosti a lži je tu doveden ad absurdum: každý lže každému a každý každého zrazuje. Nikdo není tím, kým se zdá být. Téma je umocněno jazykem, který je v komickém rozporu s postavami: gaoneři, zloději a prostitutky se vyjadřují vysoce kultivovaně, jako dokonalí gentlemani a zároveň odborníci na psychologii, sociologii, etiku atd.; s neúprosnou logikou vrší argumenty pro svá stanoviska i pro případné změny těchto stanovisek, obratně manipulativně vysvětlují své podlé činy a svá selhání, čímž u diváků vyvolávají salvy smíchu i mrazivé zjištění dokonale fungujícího podvodu světa.

Pravda nevíteží, protože každý zde má tu svou, a i ta platí jen, když se to vyplatí. Idealismus je směšný a musí zákonitě zemřít tam, kde za všech okolností vítězí pragmatický cynismus.

**Režie:** Hana Burešová

**Hrají:** Petr Štěpán, Jan Mazák, Markéta Sedláčková, Katarína Mikulová, Viktor Skála, Alena Antalová, Eliška Skálová, Aleš Slanina, Radka Coufalová, Alan Novotný, Igor Ondříček a další.

### Shuki Levy, David Goldsmith, Glenn Berenbeim: PŘEDSTAV SI...

Děj výjimečného muzikálu *Představ si...*, který MdB uvedlo v české premiéře, se odehrává v roce 1942 v prostředí varšavského ghetta. I přes tragické životní podmínky, v nichž se hrdinové nacházejí, však titul vypráví o příběhu plném naděje, optimismu a lásky. Hlavní hrdina, princípál herecké společnosti Daniel Warshowsky přesvědčí svou rodinu a přátele, aby s ním zahráli představení vyprávějící skutečný příběh z dějin židovského národa o dobývání Masady. Před diváky se tak rozehrává příběh velké lásky mezi dcerou židovského rebela a generálem římských legií. Oba stojí na opačné straně barikády. Ona se se svou rodinou a dalšími vzbouřenci vůči římskému útlaku ukrývá v pevnosti na hoře Masada, on chystá vojáků k útoku právě na tuto pevnost. Dokáže jejich láska překonat mnohaletý spor, který mezi Římany a židy panuje?

Ačkoli se mnohým zdá nevhodné, aby se o takovém

tématu tančilo a zpívalo, Daniel je nakonec přesvědčen, neboť všichni uvěří, že paralela mezi historickým příběhem a současnou situací pomůže obyvatelům Varšavy bránit se zlovůli nacistů. Divadlo totiž nabízí způsob, jak uniknout z hrozně reality ghetta, v němž všichni žijí.

Nechte se vtáhnout do hlubokého příběhu, popustěte uzdu své fantazie, uvěřte v sílu lásky a lidské svobody, představte si...

**Režie:** Petr Gazdík

**Hrají:** Martin Havelka, Kristýna Daňhelová, Ivana Vaňková, Dušan Vítáček, Tomáš Sagher, Robert Jiřička, Lukáš Vlček a další.

### Eric Idle, John Du Prez: MONTY PYTHON'S SPAMALOT

„Jsem Artuš, král všech Britů!“ rozléhá se po všech koutech rozděleného království. Na západě Anglosasové, na východě Francouzi. Nad tím nic než Keltové a sem tam nějaký ten Skot. V Gwynned, Powys a Dyfed – mor. V království Wessex, Sussex, Essex a Kent – mor. V Mercii a v obou Angliích – mor s padesáti-procentní pravděpodobností úplavice a hladomoru, který postupuje ze severovýchodu rychlostí dvanáct mil za hodinu. Legendy vypráví o mimořádném vůdci, který povstal z chaosu, aby sjednotil ztrápené království, píše se rok 932 n. l...

Ze začátku by se mohlo zdát, že jde o seriózní historický příběh z dob temné anglické minulosti. To by se této látce ovšem nesměla chytit šestice herců a scenáristů – komiků, kteří jsou známí pod značkou Monty Python a kteří spáchali v roce 1969 revoluci v britské televizní zábavě svým pořadem *Monty Pythonův Létařící cirkus*. Půlhodinové skečovitě díly bourající jakékoliv konvence, plné anarchistického humoru, politických i náboženských narážek i scének bez pointy ohromily Británii a posléze i celý svět. Po čtyřech sezónách seriálu se „Pythoni“ rozhodli, že natočí skutečný celovečerní film *Monty Python a Svátý grál*, ze kterého o třicet let později vznikl i muzikál – *Monty Python's Spamalot*. Muzikálová komedie s nekompromisním humorem potěší nejen příznivce pythonovské zábavy, získá si vás svým drsným humorem, skvělými melodiemi a téměř až pohádkovou výpravou. V divácké anketě portálu I-divadlo.cz za rok 2018 se stal náš *Spamalot* třetí nejoblíbenější inscenací v České republice!

**Režie:** Stanislav Slovák

**Hrají:** Petr Štěpán nebo Lukáš Vlček, Hana Holíšová nebo Andrea Zelová, Jan Brožek nebo Ondřej Haláček, Daniel Rymek nebo Marco Salvadori, Ondřej Studénka nebo Dušan Vítáček, Lukáš Janota nebo Aleš Slanina a další.



## 15 LET HUDEBNÍ SCÉNY

**U příležitosti oslav 15 let Hudební scény proběhnou 5. a 6. října slavnostní koncerty, na nichž zazní největší hity z inscenací, které se zde odehrály. Zároveň pro vás připravujeme speciální číslo magazínu Dokořán, které si budete moci koupit v pokladnách divadla. Slavte spolu s námi!**





**Oldřich SMYSL**

**AŽ TO DÁVÁ SMYSL**

*S Janou Musilovou v muzikálu Jesus Christ Superstar, režie: Stanislav Moša*



**Oldřich Smysl je hercem pro diváka MdB ne úplně neznámým. Mnozí si určitě vzpomenete na jeho titulní roli v muzikálu *Jesus Christ Superstar* nebo na Ferdinanda d'Este. Po více než deseti letech, kdy žil Oldřich v Praze, se vrací zpět do Brna a zároveň i do našeho divadla. Co se za tu dobu u něj změnilo a jak se těší na zkoušení nového muzikálu *Mamma Mia!*? I o tom jsme si povídali v následujícím příjemném a veselém rozhovoru.**

***Ještě před tím, než začneme rozhovor, položím ti takovou předotázku – jaké jsi měl léto?***

Letošní léto se neslo ve znamení změn spojených s mým nástupem do divadla. Stěhování z Prahy do Brna, zařizování, reorganizace, oživení přízvuku. Cítím to tak, že jsem se vrátil znovu zavlažit kořeny, které jsem tady zapustil. A samotného mě po prvním dnu a oficiálním přivítání zaskočilo, jak jsou pevné. Spousta kolegů mi to dala zřetelně najevo. Inu, dobří herci.

***Oldo, my jsme si naposledy povídali asi před pěti lety. Je to sice relativně dlouhá doba, ale zvládl bys z těch posledních pěti let vybrat nějaké zásadní momenty?***

Ok, pět let. Mému synovi bylo letos pět. To by

byl asi za tu dobu ten nejdůležitější moment. A mému druhému synovi byly tři, tak to bude ten druhý zásadní, aby to bylo fér, ne? Trumfý vyloženy, nic podobně zásadního mě zatím nepotkalo.

***Do angažmá se vracíš po deseti letech. Sice jsi tu zatím jen chvíli, ale už jsi stihl postřehnout nějaké změny, které se v MdB udály?***

Nejdřív člověk postřehne lidi. Pořád stejní. Kromě těch nových, samozřejmě, tam se můžu jen domnívat, ale hádal bych, že taky pořád stejní. Uvidím, až se víc poznáme. I ten barák vypadá na první pohled stejně. Ale už jsem stihl poznat i zákoutí, o kterých jsem předtím neměl tušení, že existují. Například ateliér, v němž kraluje Usain Bolt české divadelní fotografie, mistr Tino. To třeba mrknete a hned můžete vybírat z deseti variant vašeho spícího portrétu. Tino, děkuju!

***Také jsem slyšel, že máš kromě herectví ještě jedno, ne úplně tradiční zaměstnání.***

Naopak. Tato profese rozhodně tradici má a bude mít. Jen pokud jste o ní dosud moc neslyšeli, tak je to dobře pro vás. Ale jak se říká, všechno je jednou poprvé a nikdy nevíte, kdy budete potřebovat služby DDD – dezinfekce, dezinfekce, deratizace. Hlavně napanikařte, hned mi zavoz-





S Radkou Coufalovou v muzikálu *Zahrada divů*,  
režie: Stanislav Moša

lejte a já se s vámi rád podělím o veselé historky z boje.

Mimochodem, troufám si říct, že vlastním světový unikát. Jsem zaručeně nejkompetentnější herec, který může ztvárnit titulní postavu Lando-va muzikálu *Krysař*. Což se mi dokonce v Praze skutečně poštěstilo. Diváci mi v této postavě mohou plně důvěřovat, neboť na jevišti stojí řádně proškolený DDD pracovník.

**V nové sezóně tě diváci uvidí hned v první premiéře Hudební scény, a to v kultovním muzikálu *Mamma Mia!*, kde hraješ jednoho z potenciálních otců Sophie. Který z nich to je?**

Je to Bill Austin. Mám veliké štěstí na příjemné kolegy, se kterými alternuji tuto postavu, a těmi jsou Jakub Przebinda a Tomáš Sagher. Máme po prvních čtených zkouškách, a tak zatím jen vím, že Bill je samotář, dobrodruh, spisovatel a cestovatel. A teď už jen záleží, kam ho s panem režisérem povedeme a co budu moci sám nabídnout, protože jsem sice v jádru samotář, ale necestuji, nejsem dobrodruh a ani spisovatel. Zkrátka takový kluk do pohody.

**Muzikál je plný písniček švédské skupiny ABBA. Je to tvůj šálek čaje?**

Ano, je to můj šálek čaje. Čaj moc nepiju, ale sem tam osvěží. Já jsem spíš „kafovej“.

**V představení si zahraješ i se svými spolužáka-**

**mi z JAMU Radkou Coufalovou a Ivanou Vaňkovou. Jak vzpomínáš na svá školní léta?**

No jo, Radka a Ivanka. Kdo je aspoň jednou platonicky nemiloval, jako by nežil... Promiň, na co ses ptal? Školní léta, aha. No jo, Radka a Ivanka...

**A kdybys mohl poslat svému mladšímu já nějakou esemesku, co by v ní stálo?**

Nestyď se! (A kup si to.)

**Vzpomeneš si na nějaké představení, ve kterém ses potkal jak s Ivankou, tak s Radkou?**

V kultovních *Vlasech* například, kterými se v roce 2004 otevírala Hudební scéna. Potkávali jsme se na jevišti, ale párkrát jsem měl štěstí a obě jsem najednou minul i na schodech v zákulisí. Jen tak. Zázitek! Podobně tomu bylo v *Zahradě divů*. Tam bylo akorát těžší občas Radku rozeznat, poněvadž měla rafinovanou kamufláž asi tuctu malých dětí.

**Nová sezóna je pro divadlo něco jako nový rok.**

**A tak se tě zeptám, co bys popřál divadlu do toho nového roku?**

Více Smyslu.

**A co nějaké předsevzetí?**

(hodně dlouhá pauza) Asi více rozhodnosti, a to nejen v divadle.

Text: Luboš Goby,  
foto: Tino Kratochvíl



**Jana Zumrová**

**HUDBA BY MĚLA PODTRHNOUT TO, CO SE NA JEVIŠTI DĚJE**



Flétnistka Jana Zumrová nastoupila do svého prvního angažmá v roce 1995 do orchestru zpěvohry Národního divadla Brno. Spolu s ostatními spoluhráči pak v roce 2004 přestoupila pod křídla Městského divadla Brno. Rozhovoru se nejdřív bála, protože podle vlastních slovo žije velmi normální život. Nakonec se z toho vyklubalo velmi příjemné povídání nejen o flétně, o hudbě, ale také o pokore a zákrutách životní cesty člověka.

**Jak jste strávila prázdniny?**

S rodinou, klasika. Pohoda.

**Odpočinete si od nástroje o prázdninách? Hodíte flétnu do kouta?**

Někdy je úžasné odpočinout si, hodit ji do kouta. Podle potřeby. Podle toho, jak se člověk cítí, jak se potřebuje udržovat a co ho čeká. Začátkem prázdnin se odpočívá. Na konci je už potřeba vymést pavučiny a začít cvičit.

**Takže přechod do divadelní sezóny neprožíváte nějak zvlášť drasticky?**

Ne. Čím jsem starší, tím je to lepší.

**Čím to je?**

Asi už mám nacvičeno za ty roky. Nevím... Největší změna je, když skončí prázdniny a syn jde do školy. Jsme zvyklí chodit pozdě spát, pracujeme večer. Takže ráno by se chtělo ještě ležet, ale škola to nedovolí.

**Jak jste se dostala k hudbě?**

Nejsem z muzikantské rodiny, takže zřejmě nebylo cílem, abych byla hned profi muzikant. Když jsou rodiče hudebníci, často chtějí, aby jejich dítě hrálo. Paradoxně můj syn na nic nehraje. Nechce.

**Možná je to vzdor...**

Nevím, možná. Zatím má osm let. Třeba se to ještě časem změní. Já jsem prý jako dítě hodně kašlávala. A tenkrát byla populární metoda prof. Žilky.

**Veselé pískání...**

...zdravé dýchání! Přesně tak. Takže nám byl doporučen dechový nástroj a „zobcovka“ byla nejjednodušší. A prý jsem měla docela hudební nadání. Já to nevím, maminka mi to řekla. Tak jsem začala chodit ještě i do hudebky. Jako dítě jsem totiž měla hodně kroužků. Chodila jsem do baletu, dramaťáku, do souboru, na kytaru... Později jsem přešla na příčnou flétnu. A asi se mé hraniční paní učitelce líbilo, neboť když jsme se roz-

hodovali, co budu v budoucnu dělat, ona řekla: „Nezkusíme konzervatoř?“ Neměla jsem zdaleka jasnou představu, co bych chtěla dělat, jako mnozí. Chtěla jsem pracovat třeba v lékárně. Bavila mě chemie. Dodneška mě zajímají bylinky, léky – ty přírodní a zejména alternativní medicína. Takže jsem v tom byla v podstatě úplně nevinně.

**Evidentně vás do toho ale nutit nemuseli.**

Ale museli, hlavně zpočátku. Cvičení mě moc nebavilo, ale je to potřeba. Když člověk necvičí, tak se to pozná, a nikam se neposune. Já jsem v podstatě líný člověk. Až v poslední chvíli, když mi teče do bot, tak zaberu.

**Znám to. Nejlepší motivace je termín.**

Ano! Přesně. Co nejbližší termín!

**Kdy vás to pak začalo bavit a byla jste si jistá, že se flétně chcete opravdu věnovat naplno?**

Řekla bych, že až jsem začala hrát v orchestru.

**Vy jste v orchestru zpěvohry Národního divadla Brno začala hrát už koncem studia na brněnské konzervatoři, že ano?**

Tehdy se tam uvolnilo místo a já byla oslovena, jestli bych si tam nechtěla zahrát. Moc mě bavilo hrát se všemi těmi lidmi. Samotnou tolik ne, ale s těmi všemi. Být součástí něčeho, být platná v rámci celku. To mě baví. Uplatnit něco, co umím, dát najevo svoje pocity a nálady skrze flétnu. Když každý z orchestru takhle něco přináší, je to krása. Ale musí to dělat s láskou, s velkou pokorou a chutí. Emoce jsou pro mě důležité. A flétna jsou pro mě emoce.

**Možná proto, že je spojená s dechem?**

Ano! A také s hlasivkami. Je to jako zpěv. Tón vychází přímou cestou z nitra člověka. Proč jsou andělé, pastýři, mytologické postavy zobrazováni právě s dechovými nástroji? Vyjadřuje to duši... A emoce!

**Po konzervatoři, i když jste dál hrála v orchestru zpěvohry, jste se ještě přihlásila na JAMU.**

To nějak přirozeně vyplynulo. Tak se to prostě dělalo, že v šestém ročníku jsme se hlásili na Jannáčkovu akademii, pokud jsme nechtěli kamkoli jinam nebo dělat něco jiného.

**Dalo se to skloubit všechno dohromady? Divadlo a škola?**

Já jsem k tomu ještě učila v hudebce v Řečkovovicích. A po JAMU ještě na ZUŠ na Vídeňské a v Juliánově. Ale to jsem pak přerušila, už to nešlo.

**JAMU jste pak absolvovala a zůstala jste v divadle. Neměla jste choutky uplatnit se jako sólová hráčka na flétnu?**

Ne, neměla! Jsem docela trémista. Často se mi zdávají hrůzostrašné sny, třeba koncert, kdy vypadnu a nevím, jak je to dál. Že nevím, co mám hrát, od čeho začínám. Nebo že mám hrát „absolvák“, a vůbec jsem to necvičila.

**Hercům se třeba běžně zdává, že jim vypadne text, že spadnou do orchestrálního a podobné hrůzy...**

Moji kolegové jsou na tom určitě podobně. Ale je zvláštní, že se mi nezdá, že se mi něco takového stane v orchestru. Jen u toho sólového koncertování. Ale ne že bych vůbec sólově nehrála. Také občas kývnu. Ale rozhodně se nikam netlačím. Dělá mi prostě dobře hrát v orchestru, mám ráda své kolegy. Mě vlastně vůbec baví být s lidmi, pozorovat je, přemýšlet o nich. Přemýšlet o tom, co je vede k určitému názoru, jestli je to upřímné od srdce... Často je to pro mě ukazatel, jak žiji, co chci a co ne.

**Učíte ještě?**

Od té doby, co mám dítě, už neučím. Ale byla to dobrá praxe. Člověk si ověřuje, co se sám ve škole naučil. Jestli to funguje. Musí přijít na to, jak to dítěti – žákovi – vysvětlí. Navíc každý je jiný, takže člověk se neustále musí sebevzdělávat v přístupu. Každé setkání s jiným člověkem je zrcadlo! Skrze druhého poznávám sebe.

**Není škoda, že neučíte? S takovým přístupem musíte být určitě výborný pedagog.**

Nevím, možná se k tomu ještě někdy vrátím, ale teď se hlavně chci věnovat svému synovi.

**K hudbě jej tedy nijak nevedete? Nenutíte ho?**

Nenutím ho. Nabízím mu, co je. Chodíme na koncerty, povídáme si o nástrojích, posloucháme různé skladby, písničky. Chodí ale do sboru, takže si spolu zpíváme.

**Jakou ráda posloucháte muziku?**

Paradoxně mám ráda ticho.

**To je častá odpověď hudebníka. Ale přeci jenom, když si něco pustíte, co to je?**

Především rocková hudba. Je to zase něco jiného než symfonické skladby. Ráda se se synem dívám na symfonické koncerty v televizi. Říkáme si, jaký nástroj hraje, o čem to je, co tam ten dirigent ukazuje.

**A nějaká oblíbená kapela?**

Přiznám se, mám moc ráda Stinga! A jsem velmi

šťastná, že tady v divadle můžeme hrát jeho muzikál *Poslední loď*.

**Je to pro vás rozdíl, když Stingovu muziku posloucháte a když to potom hrajete s orchestrem v divadelní úpravě? Je to jiné?**

Já tam pořád vnímám toho Stinga. A naše úprava je skvělá.

**Jaká hudba, co se u nás v divadle hraje, vás ještě baví?**

Mě baví skoro všechno. Koncerty, *Jazz Side Story*, *Flashdance*, *Děsnej pátek*, *BIG*, těším se i na Abbu (*Mamma Mia!*)... Hudba by měla podtrhnout to, co se na jevišti děje. Je součástí celku. Velmi mě zajímají myšlenky inscenace, hlavně ty skryté. Vždycky se snažím najít něco, co je pro mě důležité. Třeba v *Poslední lodi* jsem si našla mnoho krásného. Hodně symboliky, hodně přirozené pravdy.

**Když nehrajete a nevychováte syna, máte ještě kromě ezoteriky nějaké záliby a koníčky?**

Ani ne. Přiznám se, že flétna je můj koníček. Ale ráda si čtu, ráda vařím. Snažím se prostě normálně žít.

**Na co se těšíte?**

Nevím... Každý den se na něco těším. Hodně se to spojuje s mým synem. Těším se, že bude spokojený, že mu všechno vyjde, jak má. Nevím, jaké je jeho cesta, já jej jen na té cestě provázím. Já ani nevím, jaká je moje cesta, jen se snažím po ní s pokorou kráčet. Prostě se těším, co bude, koho potkám, co zažiji. A jestli je to spojené s mým hraním, to je jedno, to je součástí toho všeho. Flétna mi pomáhá ve vyjadřování sebe. Prostě se těším na všechno, co přijde.

**Děkuji za rozhovor a přeji mnoho potkání, která vám něco dají!**

Text: Miroslav Ondra,  
foto: Tino Kratochvíl







Mahenovo divadlo, Lidická 16, v roce 1957; od 1. srpna 1965 se stalo domovskou scénou Divadla bratří Mrštíků

## NÁZVY A SCÉNY

Městské divadlo Brno zahájilo 75. sezónu. Během let změnilo několikrát název i působiště. Začínalo jako Svobodné divadlo v květnu 1945 v budově Nového domova v ulici Falkensteinerově (dnes Gorkého); v srpnu 1947 se přestěhovalo do adaptovaných prostor bývalého tanečního sálu Družstva obchodních a průmyslových zaměstnanců (DOPZ) v Domě Jakub na Jakubském náměstí (dnes Divadlo Bolka Polívky). Tam (kromě vražedného zájezdového provozu) hrálo až do poloviny roku 1965 pod novými názvy: Městské a oblastní divadlo (1947–1950), Krajské oblastní divadlo (1950–1954), od 1. září 1954 Divadlo bratří Mrštíků (DbM). Pak přesídlilo do objektu někdejšího kina Metropol na Lidické 16, přestavěného pro potřeby Mahenovy činohry už v roce 1954, a zůstalo v něm dodnes. Mezitím se přejmenovalo na Městské divadlo Brno (1. června 1993) a jeho prostory prošly zásadní moderní rekonstrukcí (1995). Historii jeviště MdB završila novostavba Hudební scény, otevřená premiérou muzikálu *Hair* 1. října 2004.



Areál Městského divadla Brno, současný stav



Občas mě tak napadá (a nemějte mě za blázna), jaké by to asi bylo, kdyby naše divadlo mohlo mluvit. Kolik asi tak skrývá tajemství, jaké lásky zažilo, kdy se nejvíc smálo, koho nejraději slyší zpívat anebo prostě jen tak jednoduše – jak se má a co je u něj nového? Spousta takových otázek zůstane nezodpovězena, ale alespoň na tu poslední se vám pokusím, s přispěním televizní detektivní školy Jessicy F. a Colomba, odpovědět za něj. Nová sezóna totiž s sebou nepřináší jen nové tituly, ale také řadu zákulisních novinek a možná dnes dojde i na trochu toho neškodného bulvárku. Ale dřív, než se vrhneme do rozbouraných vod pavlačových drben (a tam já si občas rád zaplavu), určitě jste si všimli i největší nezákulisní novinky, a to nové červené dlažby, ne jen tak náhodou připomínající červený koberec. Jen s tou výjimkou, že tento se nemusí tepovat a také ho jen tak někdo neukradne či nepropálí nedopalkem. Po něm dojdete do čerstvě vygruntovaných prostor foyeru Hudební scény, a pokud se usadíte i do nově vyčištěných sedaček hlediště, pak i jeviště vám představí celou řadu novot.

Pokud tedy nabydete dojmu, že se vaši oblíbení herci přes léto nějak podezřele změnili, nebudete zas tak na omylu. Oni to totiž vůbec nemusí být oni! V nové sezóně se totiž objeví i spousta nováčků – ať už z řad čerstvých absolventů, ale

## NEVĚSTA S ČERVENÝM KOBERCEM

také z řad herců vracejících se či těch, kterým se naše divadlo zalíbilo více než divadlo minulé. A kdybyste šli ještě dál, a tím myslím do prostor zákulisních, tady také objevíte změny. A to ne jednu čerstvě vymalovanou či opravenou místnost, ale také nové druhy technického nebo netechnického (dají-li se make-upy, řasenky, paruky a jiné propriety maskovacího rázu nazvat netechnickým) vybavení. A také se tam bude potulovat spousta vám známých dívčích tváří, ovšem s nepříliš známým příjmením. Ano. Svě ano totiž během léta vyslovila svému novému choti nejedna z členek souboru, a to napříč celým divadlem. A tak si Renča vzala Kubu, Hanka Petra, Markéta Tadeáše anebo Simča Mildu. A když už jsme u těch novinek, tak také máme nový systém přijímání stravenek, ale ten jsem zatím úplně nepochopil. Ale co už. Vždyť na to mám dalších deset měsíců.

Text: Luboš Goby,  
kresba: Jaroslav Milfajt,  
foto: Tino Kratochvil







4. října 19.00 na Činoherní scéně

## Zdenek Merta u klavíru

Máme před sebou další sezónu s programem *Zdenek Merta u klavíru* a také samozřejmě další atraktivní hosty. Prvním z nich je Ondřej Ruml – hudební multiman.

Poprvé jsem ho viděl zhruba před deseti lety v televizní soutěži X Factor. Byl ve finále a už si nepamatuju, jestli vyhrál nebo prohrál, ale vím, že byl pro mě nejzajímavější ze všech, kteří těmito soutěžemi prošli. Protože on je prostě velmi zdatný a nadaný muzikant s přirozenou schopností dělat věci po svém – a přesně tohle mě baví. Vlastně ani nevím, jaké má za sebou školení (aspoň bude o čem vyprávět), ale je jasné, že hudba je jeho svět. Žánrová rozptýlenost bývá nepřítelem popularity, leč v jeho případě tomu tolik není. Možná proto, že všechny projekty, které vymyslel nebo kterých se účastnil, jsou takové voňavé a hlavně dotažené. Pravda, jejich různorodost je nápadná. Zpívá jazz, hraje na několik nástrojů, v nových aranžmá spolu s Ma-

tějem Benkem natočili písničky V+W+J. Dělá své vlastní „one man show“ s looperem, pomocí kterého nahrává hlasové smyčky do několika vrstev a dohromady to zní jako šlapající kapela nebo jako Bobby McFerrin. Vystupoval v několika muzikálech (výborný byl třeba v Hapkově a Horáčkově *Kudykamu*), ale taky jste ho mohli vidět například v Divadle pod Palmovkou nebo v Ypsilonce. V poslední době jsme se potkali na produkci *Mše* Leonarda Bernsteina, což bylo pro všechny zúčastněné velmi náročné, ale o to více zážitkové, on patřil mezi lídry souboru. Předpokládám, že v divadle ochutnáme ze všeho kousek a že to bude velmi lahodná nabídka. Samozřejmě se jako vždy uvidíme i se slovatnými muzikanty (kapelu vede Dan Kyzlink) a několika herci či herečkami MdB.

Těším se na vás.

*Zdenek Merta*

## TENISOVÝ TURNAJ DIVADELNÍKŮ 2019

Kvůli nepřízní počasí se z plánovaného tenisového víkendu stala pouze tenisová neděle. Přesto naši kolegové, příznivci a fandové stihli během jednoho dne sehrát celý turnaj a my vám nyní vedle fotoreportáže nabízíme i kompletní výsledky:

### Kategorie Králové

1. místo Tomáš Sagher
2. místo Jiří Mach
3. místo Ondřej Studénka

### Kategorie Šašci

1. místo Jakub Przebinda
2. místo Jonáš Florián
3. místo Jan Brožek

### Kategorie Královny

1. místo Iva Šimberová
2. místo Magda Wachsbergerová
3. místo Mária Maťovská

### Kategorie Čtyřhra

1. místo Leoš Janiček a Václav Fila
2. místo Jiří Mach a Tomáš Sagher
3. místo Ondřej Studénka a Stano Slovák





**KDYŽ NA CASANOVU PŘIJDE KRIZE**

(...) Nebývá obvyklé, aby byl do podoby hudebního divadla převeden tak umělecky ambiciózní film jako Felliniho *8 1/2*. Na Broadwayi se do toho ovšem pustil známý skladatel Maury Yeston a výsledkem byl úspěšný muzikál *Nine*. (...) Hudba je hravá a přitažlivá pro široký okruh diváků. (...) *Nine* tak nabízí odlehčenou hudbu francouzských kabaretů, vášnivou tarantellu, prvky chrámové hudby i mnoho operních motivů. (...) Zvláštní zmínku zaslouží minimálně dvě písně – Alena Antalová je kouzelná v roli přísné producentky Liliane la Fleur a právě její píseň *Folies Bergères* patří k hudebním vrcholům večera. Hodně podařená je i Guidova vzpomínka na prostitutku Sarraghinu v živočišném podání Viktorie Matušové. (...) Petr Štěpán jako jediný mužský aktér příběhu nesleze z jeviště, je středobodem příběhu a z velké části i jeho tvůrcem. Štěpán podává Continiho jako sebevědomého, sympaticky působícího muže, který se ovšem často dostává do vleku událostí. Nechce se vzdát žádných radostí, které život přináší, je pak ale nepříjemně překvapen, když je po něm vyžadováno plnění slibů, které s lehkým srdcem rozdával na všechny strany. Rozmáchlost Štěpánova hrdiny dobře kontrastuje s trpělivostí a pokorou Guidovy ženy Luisy, kterou ztvárnila Ivana Vaňková. (...)

Lukáš Dubský,  
www.i-divadlo.cz, 12. 5. 2019

**NINE: MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO BODUJE (...)**

(...) Divadelní adaptace slavného filmu Federi-

ca Felliniho *8 1/2*, muzikál, který slavil úspěch na Broadwayi uvedlo Městské divadlo Brno. (...) Jak vypadá muzikál *Nine* v brněnské realizaci? Předem rád prozrazuji, že výborně. Celé dílo stojí a padá na osobnosti režiséra Guida, který „nesleze“ ze scény. Městské divadlo v Brně disponuje několika herci, kteří „na to mají“. Režisér Stanislav Moša vsadil na Petra Gazdika a na Petra Štěpána. (...) Viděl jsem Petra Gazdika. Jeho herecký projev je bezchybný, cítí muzikálové manýry – jistotou expresi v hereckém podání a k tomu vokální schopnosti, které jsou úžasné. Když jeho zpěv porovná s mnohými pěveckými hvězdami současného pop nebe, je mi tak trochu do smíchu, protože Gazdikův zpěv je neporovnatelně kvalitnější. Otázkou je, kde najít 26 žen, dívek, které by byly tak hezky svůdné, aby mohly poplést hlavu slavnému a obdivovanému režisérovi? (...) Děvčata zpívají, tančí a svým kouzelným herectvím svádí a přivlastňují si pana režiséra. Od komplikované a milující manželky Luisy (Lucie Bergerová) přes náročnou milenkou Carlu (Kristýna Daňhelová) a žádostivou herečku Claudii (Marta Matějová) po energickou producentku Liliane (Markéta Sedláčková) a další a další role žádostivých obdivovatelek, všechny zahrané s rozkošnou energií, a to je převaha rolí obsazena v alternativách! Tolik hezkých a talentovaných žen. (...)

Peter Stoličný,  
www.eurozpravy.cz, 1. 5. 2019

**LESK KARENINOVÉ, KDYŽ JI DIVADLO MÁ**

Jak velké, a po sto čtyřiceti letech je už možné říci nesmrtelné téma, zastupuje ve světové literatuře *Anna Karenina*, předvedl v brněnském Městském divadle režisér Petr Gazdík. (...) Síla

je v Tolstém, ne v deformacích jeho románu. To všechno zkušený Gazdík v dramatinizaci Jiřího Závěse zachoval, takže jsme svědky ve vyšších, autorovi blízkých aristokratických kruzích s čitelným Tolstého světovým názorem obdivu k venkovskému způsobu života jednoho odmítnutí ženicha, a hlavně velkého vzplanutí titulní hrdinky žijící v konvenčním, věkově nerovném manželství ke Lvovi salonů Vronskému. Společnost je ovšem nemilosrdná. Dominující linií je tedy téma nevěrné ženy a její záhuby, sonda do šlechtnosti, jejímž hnacím motorem je však jen kariéra, příběh akcentovaný ještě zápasem o malého syna, a to vše v kontrastu s další z mnoha vztahových zápletek desítek postav díla. (...) Je třeba zmínit se ještě aspoň o Ivaně Vaňkové, která v Anně do nejmenších detailů přesně vykreslila postavu city zmítané, samu sebe nenávidící, zoufalé manželky, milenkou, matky. Stejně pronikavé charakteru tvoří Jiří Mach (Vronský), Petr Gazdík (Levin), Jan Mazák (Karenin). (...)

Jiří P. Kríž,  
Právo, 9. 3. 2019



**NEBEZPEČNÉ VZTAHY JAKO DIVADLO CITŮ**

Ke slavnému příběhu svůdce Valmonta se vrátí na Činoherní scéně. Slavné drama milostných intrik nastudoval režisér Mikoláš Tyc. (...) Režie se našťáště neuhnula k jednostrannému pohledu, k laciným kudrlinkám ani moralistnímu výkladu. Režisér připravil historizující podívanou, v níž pomalu demaskuje celou tuto společnost, ukazuje a obtahuje emoce aktérů. Celé je to vlastně jedno velké divadlo emocí, citů, vášní i kalkulů nejrůznějšího druhu. Hrdinové této inscenace se divákům ponejvíce zpřítomňují přes svůj jazyk a mluvu, dialogy nechávají jasně nahlížet do tak-

**KŘÍDLA 2018/2019**

**divácká anketa**

**Nejoblíbenější herec:** .....

.....

**Nejoblíbenější herečka:** .....

.....

**Nejvýraznější tvůrčí počín:** (dramaturgie, scéna, kostýmy, hudba, choreografie, rekvizity, masky, plakát atd.)

.....

.....



**Nejoblíbenější inscenace:**

Karel Cón, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / **Osmýčky**

David Shire, Richard Maltby Jr., John Weidman / **BIG**

Jonathan Larson / **RENT**

Eduard Bass, Jiří Levíček, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / **Klapzubova jedenáctka**

Sting, Lorne Campbell, John Logan, Brian Yorkey / **Poslední loď**

Lev Nikolajevič Tolstoj / **Anna Karenina**

Christopher Hampton / **Nebezpečné vztahy**

Maury Yeston, Arthur Kopit / **Nine**

William Shakespeare / **Romeo a Julie**



tik a myšlení všech přítomných, ale zejména dvou hlavních intrikánů. (...) Pro diváky bude možná překvapující obsazení hlavní role Valmonta Michalem Isteníkem. Tělnatější menší herec přece jen není oním fyzickým prototypem slavného svůdce. (...) Isteník sází na jakýsi svatouškovský projev dobráka, svoji figuru staví ve dvou plánech. Před zraky manipulovaných je oním svatouškem, za jejich zády se rychle mění v cynického posunkujícího kašpara. Isteník roli zvládl. (...) Zajímavou kreaci jako markýza de Merteuil vytvořila Radka Coufalová, je oním ústředním nervem večera. Coufalová předvádí podlou radost z manipulace s jinými, na přesvědčivosti jí dodává jakýsi lehký distanc od hrdinky, jež si tak ráda pohrává s okolím. Za velké překvapení inscenace lze však označit Cecílii Kateřiny Marie Fialové, která bravurně a bez pitvoření předvádí naivní slečinku, která je ve finále radostně zpustlá. Zdařilý protipól jí tvoří Marek Hurák jako rytíř Danecny v legračně mladicky zapáleném pojetí, které však není herecky přepálené. (...)

Luboš Mareček,  
Lidové noviny, 25. 7. 2019

**BRNĚNSKÝ RENT – JE TADY! JE TU TEĎ!**  
V Městském divadle Brno měl premiéru kulturní muzikál *RENT* z pera Jonathana Larsona o skupině mladých lidí protloukajících se životem v New Yorku devadesátých let minulého století. (...) Režie brněnského *RENTu* se ujal Stanislav Moša. (...) Základem scény je celistvá patrová kulisa v zadní části jeviště, která znázorňuje primárně byt hlavních hrdinů a jejímž základním motivem je cihlová zeď, (...) skvěle ilustruje chudý newyorský byt devadesátých let. (...) V části patra se nachází kapela, která se tak sympaticky stává viditelnou součástí inscenace,



Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíc! Hlasovat můžete vícekrát, ovšem pouze prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku (internetové zaslání hlasů je zrušeno), který najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyeru Činoherní a Hudební scény či v pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v prosinci 2019 během slavnostního předávání cen. Vyhrát však můžete i Vy! Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastlivce, který od nás získá věcnou cenu. Pro to prosím vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

**Jméno:**

.....

**E-mail:**

.....

**Tel. číslo:**

.....

Anketní lístek vhodte do schránky ve foyeru Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB nejpozději do 30. 11. 2019. Děkuje!

**Městské divadlo Brno**  
Lidická 1863/16, 602 00 Brno  
+420 533 316 360, predprodej@mdb.cz



přičemž její přítomnost na jevišti není nijak rušivým elementem. (...) Brněnská scéna je jednoduchá, účelná a ještě k tomu vypadá opravdu hezky. (...) Celkový vizuální dojem pak skvěle doplňují kostýmy Andrey Kučerové. Vzhledem k povaze muzikálu jsou civilní, moderní a řekl bych až nadčasové. (...) Každý z kostýmů perfektně pasuje k dané roli. (...) Hudební složku lze jen pochválit. Hudba Jonathana Larsona už přes dvě dekády dokazuje, že má své nezpochybnitelné místo na špičce moderních muzikálů a je jednou z největších předností díla. (...) Zmíním velké pozitivum brněnského obsazení, a sice že se všichni, které jsme měli možnost na premiéře vidět, typově opravdu skvěle do svých rolí hodí. (...) Lukáš Janota byl pro mě nejlepším Bennym, jakého jsem zatím viděl. Velmi dobrý a přesvědčivý dojem zanechala také Dagmar Křížová, která ztvárnila postavu Joanne. (...) To samé mohou říci o Kristýně Daňhelové, coby Joannině partnerce Maureen. (...) Mezi Křížovou a Daňhelovou navíc fungovala chemie, krásně na sebe reagovaly a troufám si tvrdit, že jejich duet *Take Me or Leave Me* se, co se týče hudebních čísel, stal vrcholem představení. (...) Jako Mimi se představila Andrea Zelová. (...) Komplexní výkon Zelové hodnotím jako jeden z těch vůbec nejlepších. (...)

Lukáš Helcelet,  
www.musical.cz, 18. 11. 2018

### VERONŠTÍ MILENCI POD KATEDRÁLOU

Už desátým rokem náleží k pestré letní kulturní nabídce moravské metropole večerní plenérová představení v romantickém Biskupském dvoře. (...) Zahajovací produkcí zdejšího jubilejního ročníku se stala známá tragédie Williama Shakespeara *Romeo a Julie*. (...) V Městském diva-



dle Brno sáhli dramaturg Jan Šotkovský a režisér Stanislav Slovák znovu po překladu nedávno zesnulého Jiřího Joska. (...) Jejich inscenační úprava předlohu bez narušení celku v rámci dvouapůlhodinového večera poněkud zkrátila. Výprava zkušeného Jaroslava Milfajta se podříkla balustrádové architektuře nádvoří a nechala vyniknout opulentním dobovým kostýmům Andrey a Adély Kučerových. Ke kladům zalidněné, uměřeně pojaté inscenace se zdařilými výjevy milostnými i šermířskými (Josef Jurásek) přičteme, že v žádné z jevištních složek nepodlehla trendu podbíživých „aktualizací“. (...)

Vít Závodský,  
Týdeník Rozhlas, 15. 7. 2019

### LABYRINT PŘÍBĚHŮ A RÁJ HUDBY

(...) Divadlo plné hudby. (...) Tento příslib avizovala dlouho dopředu inscenace Stingova muzikálu *Poslední loď*. (...) *Poslední loď* je muzikálem, který se zavrtá pod kůži především citlivým a přemýšlivým duším. Takovým, co divadelní muzikál vnímají více, než jako pouhé vzdálení se od každodenních starostí. Máloliterárské hudbní drama pracuje s tolika vypravěčskými i emotivními vrstvami. (...) *Poslední loď* se noří do mnohem temnější hlubiny emocí, zobrazuje faktické následky ekonomické reformy baronky Thatcherové, navíc viděné syrovým pohledem tehdy dospívajícího Stinga. I proto témata všeobecné ekonomické krize, ztráty zaměstnání, narušení či rozpadu rodinné spolupřítomnosti neřeší muzikálově „zábavným“ způsobem. (...) *Klapzubovu jednáctku* má v paměti bezpochyby každý. (...) Autorská trojice Slovák-Šotkovský-Štěpán prostě „umí“ dělat v Brně legraci. To se sluší pochválit hned v úvodu. A klapzubovská poetika je materiálem, který musí být radost opracovávat. (...) Ke cti zmíněných pánů je nutno říci, že se jim velmi umně podařilo sladit dramaturgii s původními dialogy a vtipnými, jakoby bassovskými, písňovými texty. (...) Na svět přišla příjemná hudební komedie. Přesně taková, na kterou v nedělním odpolední stojí za to vzít rodinku i s divadlu uvyklejšími dětmi. Vše ve stylu: tu se malinko pobavit a tu a tam poučit. Láska k fotbalu i lidem je totiž panem Bassem vždy zaručena! (...)

Patrick Fridrichovský,  
červenec 2019





Miloš Urban je nepochybně jednou z nejvýraznějších postav české porevoluční literatury. Čtenáři milován, kritiky ctěn, jeho knihy jsou překládány do cizích jazyků, natáčejí se podle nich televizní inscenace a filmy... A přesto je Městské divadlo Brno prvním českým divadlem, které získalo práva na dramaturgii jedné z Urbanových próz. Dramatizace poutavého a napínavého příběhu se ujali našemu publiku známí Stanislav Slovák a Jan Šotkovský.

Jedná se o román *Santiniho jazyk*, mysteriózní příběh, který velmi umným způsobem propojuje thriller s mystikou. Reklamní „kreativec“ Martin Urmann dostane ve své firmě nečekaný úkol: objevit univerzální větu, reklamní slogan, který by fungoval za všech okolností a dokázal prodat cokoli. Urmann uvěří – pod vlivem setkání s tajemnou dívkou, která čte v metru knihu o světících, hvězdách a kostelích –, že tuto větu lze

najít jako zašifrovaný vzkaz v geniálních stavbách barokního architekta Jana Blažeje Santiniho Aichela. Netuší ovšem, že jeho pátrání bude lemováno bizarními vraždami a prazvláštní milostnou zápletkou...

Nečekejte tedy pouze českou variantu „Šifry mistra Leonarda“, ale originální dobrodružné putování za tajuplnými vzkazy z minulosti a především za poznáním sebe sama. „Mysteriózní thriller“, jak autoři sami *Santiniho jazyk* nazývají, bude také prochnut lehkým ironickým humorem, nadsázkou a poutavým příběhem jednoho z nejvýznamnějších architektů, kteří kdy tvořili na našem území. I vzhledem k blízkosti dvou epochálních Santiniho staveb, v nichž se román zčásti odehrává (Poutní kostel Jména Panny Marie ve Křtinách a Benediktinské opatství v Rajhradu), se v našem divadle stává *Santiniho jazyk* i poctou brněnskému genu loci.

V režii Stanislava Slováka, ve scéně Jaroslava Milfajta, v kostýmech Andrey Kučerové a Adély Kučerové, s hudbou Lukáše Janoty, s projekcemi Petra Hlouška a v dramaturgii Jana Šotkovského a Miroslava Ondry se hlavních rolí zhostí Dušan Vitázek (Martin Urmann), Petr Halberstadt (Roman Rops), Jakub Uličník (Kňour), Andrea Zelová (Tereza), Jan Apolenář (Max Unterwasser) či Kristýna Daňhelová (Viktorie). V mnoha dalších postavách se pak představí Jana Daňhelová, Barbora Goldmannová, Eliška Skálová, Erika Kubálková, Aleš Slanina, Rastislav Gajdoš a Jan Brožek. Premiéra inscenace proběhne na Činoherní scéně.

-jř- -mo-

## PARTNEŘI DIVADLA



## MEDIÁLNÍ PARTNEŘI



### DOKOŘÁN ŘÍJEN 2019 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno  
pod číslem MK ČR E 12150

247. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 16. 9. 2019

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

foto: David Smetana



## ŽEBRÁČKÁ OPERA

Markéta Sedláčková, Jan Mazák,

Katarína Mikulová



## PŘEDSTAV SI...

se vrací  
ve dvou reprízách

20. a 21. listopadu 2019  
na Hudební scéně

Po derniéře muzikálu *Představ si...* nastalo doslova divácké šílenství. Psali jste nám, volali, ptali se v pokladnách – proč stahujeme tak nádhernou inscenaci?? Nebylo by možné ji ještě někdy uvést? I nás mrzelo rozloučit se s tímto křehkým příběhem, který v nás zanechal hlubokou stopu a letos v červnu byl dokonce ověřen Cenou magazínu Musical-opereta jako „nejoblíbenější inscenace sezóny“. Proto jsme nesmírně rádi, že se nám podařilo zajistit uvedení dvou dalších repríz! Nechte se vtáhnout do hlubokého příběhu, popuštěte uzdu své fantazie, uvěřte v sílu lásky a lidské svobody, představte si...



Václav Havel  
**Žebrácká opera**  
režie Hana Burešová



**PREMIÉRY NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ**

**14. a 15. ZÁŘÍ 2019**